ΝΤΙΝΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΛ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Θεσσαλονίκη: Λέοντος Σοφού 18 (3ος όροφος)

Αθήνα: Πανεπιστημίου 57 (1ος όροφος)
& Περιστέρι: Εθνικής Αντιστάσεως 83

Πειραιάς: Σωτήρος Διός 13-15 (1ος όροφος)

τηλ.: 2310 521010 - www.liako.gr

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ

Δια να ευρεθεί η καταγωγή των Πελασγών, θα πρέπει πρώτον να εξετασθούν οι άπειρες θεωρίες, οι οποίες έχουν διατυπωθεί δια την καταγωγήν των **«Ινδοευρωπαίων ή Ινδογερμανών»** ή και **«Αρίων»**. Η τελευταία αυτή ονομασία είναι παράγωγον όνομα από την Κρήτη και τη Θράκη, οι οποίες στα πολύ αρχαία χρόνια ονομάζοντο και Αρία ή Αερία. Βεβαίως, η ονομασία Αρίοι έχει αποκτήσει σήμερα πολύ άσχημη σημασία λόγω της ναζιστικής εκμεταλλεύσεώς της. Είναι σίγουρον ότι ουδόλως ευθύνονται αυτοί κι ακόμη ότι ο Χίτλερ κάθε άλλο παρά Αρίος ήτο.

Στο σχετικό βιβλίο **"Ο Χίτλερ ήταν Εβραίος;"** από τους Φακέλους Montadori (το οποίο συνέταξαν ναζί) αναφέρεται πως το γενεαλογικό δένδρο της οικογένειας Χίτλερ εμφανίζεται κατά τον 15ο αιώνα. Το επίθετο, μάλιστα, Χίτλερ (το οποίον σημαίνει φύλακας σε καλύβες, βοσκός, χωρικός, μικροαγρότης) παρουσιάζεται με διάφορες μορφές, όπως Hytler, Hietler, Huetler, Huetter, Hittler και συναντάται πιο συχνά ανάμεσα στους ανατολικούς Εβραίους παρά στους Γερμανούς. Διερωτώνται, λοιπόν, και οι ίδιοι οι Γερμανοί συγγραφείς εάν ο Αδόλφος Χίτλερ ήτο εβραϊκής καταγωγής. Διηγούνται, μάλιστα, κι ένα χαρακτηριστικό περιστατικό: μετά από έρευνες, οι οποίες διενεργήθησαν από τον υπουργό

του Ράιχ Χανς Φρανκ κατόπιν εντολής του ιδίου του δικτάτορα το 1938 προέκυψε ότι η γόνα του Χίτλερ Μαρία Άννα Σίκλγκρουμπερ γύρω στα 1830 εργαζόταν στην εβραϊκή οικογένεια Φρανκενμπέργκερ στο Γκρατς. Κάποια στιγμή η δ. Σίκλγκρουμπερ ευρέθη σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση και ο πατέρας Φρανκενμπέργκερ αναγκάσθηκε να της πληρώνει ένα ποσό για διατροφή για λογαριασμό του γιου του, ο οποίος εκείνη την εποχή ήταν 19 ετών. Επί πολλά χρόνια αργότερα η νόνα του Χίτλερ διατηρούσε αλληλογραφία με την οικογένεια Φρανκενμπέργκερ. Από τα περιστατικά αυτά εξάγεται το συμπέρασμα πως το παιδί της υπηρέτριας είχε γεννηθεί κάτω από τέτοιες συνθήκες, ώστε έπρεπε να παραμείνει μυστικό.

Υπήρξε, βεβαίως, και η έρευνα του καγκελαρίου της Αυστρίας Ένγκελμπερτ Ντόλφους στους φακέλους της αυστριακής αστυνομίας λίγο πριν δολοφονηθεί, απ' όπου εφάνη ότι η δ. Σίκλγκρουμπερ εργαζόταν στην οικογένεια του βαρόνου Ρότσιλντ, όταν έμεινε σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση...

Πολλά άλλα στοιχεία αποδεικνύουν ότι ο Χίτλερ ήτο ιουδαϊκής καταγωγής, αλλά ούτε και οι Γερμανοί ως λαός δύνανται να ισχυρίζονται ότι είναι καθαροί Αρίοι, αφού είναι γνωστή η ανάμιξη των σημερινών Γερμανών με τα μογγολικά φύλα των Ούννων. Ίσως γι' αυτό να δείχνουν τόση συμπάθεια στους μογγολικής καταγωγής, άρα συγγενείς των, Τούρκους!

Το ζήτημα από πού ήλθαν οι Αρίοι (Πελασγοί για εμάς) απετέλεσε αντικείμενο μακροχρονίων συζητήσεων και αντεγκλήσεων κι εγέννησε πλήθος θεωριών, οι περισσότερες, όμως, εκ των οποίων αποφεύγουν επιμελώς να θεωρήσουν ως «γηγενείς» τους Πελασγούς. Η θεωρία αυτή είναι η λογικότερη, αφού έχει ήδη αποδειχθεί από αρχαιολογικά ευρήματα, τα οποία ανάγουν την ανθρώπινη ιστορία της Ελληνικής Χερσονήσου σε τουλάχιστον 11.000.000 χρόνια. Ελέφας σκοτωμένος και τεμαχισμένος μ' εργαλεία και πολλά εργαλεία των 3.000.000 ετών, καθώς και οστά ρινόκερου -το έτος 2002 στη Νέα Μάκρη- επίσης των 3.000.000 χρόνων . Ακόμη και ανθρώπινα οστά των 11.000.000 ετών. Αυτά, συν τοις άλλοις, αποδεικνύουν περίτρανα ότι η Ελληνική Χερσόνησος και όχι η Αφρική αποτελεί την αρχαιότερη περιοχή ανθρωπογένεσης, η οποία είναι γνωστή.

Σήμερα, χάρις στις έρευνες λαμπρών επιστημόνων, αποδεικνύεται ότι η Ανθρωπότης έχει την κοιτίδα της στην Ελλάδα, αφού ευρέθησαν ανθρώπινα κατάλοιπα 11.000.000 και πλέον ετών. Βεβαίως, πιθανόν να ευρεθούν στο μέλλον άλλα ευρήματα, σήμερα όμως έτσι έχει η κατάστασις. Δεν παίζει, ωστόσο, τόσο σημαντικό ρόλο το πού έγινε η ανθρωπογένεση, όσον το πού έγινε η γέννησις του υψηλότερου πολιτισμού, του οποίου γόνος είναι ο σημερινός. Απλώς μας ενδιαφέρει η αλήθεια και αυτή είναι που ερευνούμε.

Μέχρι σήμερα έχουν ευρεθεί σε πολλά μέρη του κόσμου πανάρχαια ευρήματα, όπως ο Αυστραλοπίθηκος, για τον οποίο, όμως, τελικώς απεδείχθη ότι δεν επρόκειτο περί ανθρώπου ή έστω προγόνου του ανθρώπου, αλλά περί ενός ακόμη ανθρωποειδούς ή τουλάχιστον πλαγίου εξαφανισθέντος κλάδου, μία αποδεδειγμένα από τις αποτυχίες της φύσεως, τις οποίες πολλές φορές οι παλαιοντολόγοι συναντούν και μετά εξαφανίζονται. Είναι γεγονός ότι η φύσις πολλές φορές «πειραματίσθηκε» και τ' αποτυχημένα «υποκείμενα» δεν μπόρεσαν να επιβιώσουν για πολύ. Πολλοί λέγουν ότι ο Χιονάνθρωπος των Ιμαλαΐων και ο Σάσκουατς (Πλατυπόδαρος) της Αμερικής είναι υπολείμματα τέτοιων αποτυχημένων πειραμάτων της φύσεως. Μόνον που είναι κάπως αμφίβολον, εάν πράγματι υπήρξαν αυτά τα δύο ανθρωποειδή.

Αυτά τα ευρήματα -συν τοις άλλοις- αποδεικνύουν ότι υπήρξε μία σειρά ολόκληρη ανθρωποειδών (τα οποία έζησαν στον ελληνικό χώρο) και όχι μόνον ένα είδος της πρωτοανθρώπινης αλυσίδας. Αποδεικνύουν, ακόμη, ότι ο ελληνικός χώρος, το πιο καλό οικόπεδο (όπως πολύ επιτυχημένα έχει ειπωθεί) είναι όντως χώρος ανθρωπογένεσης, πολύ παλαιότερος του αφρικανικού χώρου και φυσικά του ευρωπαϊκού και όλων των άλλων. Βεβαίως, σχετικό άρθρο του ***Μισέλ Μπρουνέτ «Ο σκαπανέας του πρώτου ανθρώπου»***, που εδημοσιεύθη και σ' ελληνική εφημερίδα, όπου αναφέρεται ότι το αρχαιότερο εύρημα ανθρώπου είναι της Γαλλίας, δείχνει ότι ο συγγραφεύς του ήτο, αν μη τι άλλο, ανημέρωτος!

Τα ίχνη φωτιάς, τα οποία ευρέθησαν στο σπήλαιο των Πετραλώνων Χαλκιδικής εχρονολογήθησαν σ' ένα εκατομμύριο έτη και είναι τα αρχαιότερα ευρήματα φωτιάς ανά τον κόσμο - για την ώρα τουλάχιστον.

Υπάρχουν δύο βασικές θεωρίες σχετικά με την γένεσιν της ανθρωπότητος, αυτή της μονογενέσεως και αυτή της πολυγενέσεως. Άλλοι, δηλαδή, ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος εγεννήθη σ' έναν τόπο από κάποιο είδος ανθρωποειδούς διαφόρου, βεβαίως, των υπαρχόντων σήμερα πιθήκων, το οποίον εξελίχθη εις τον σημερινό Έμφρονα Άνθρωπο (Homo Sapiens). Άλλοι, πάλι, ισχυρίζονται ότι -συγχρόνως ή όχι- ο άνθρωπος εγεννήθη σε πολλά μέρη. Υπάρχουν, ακόμη, και πολλές υποθεωρίες στη δεύτερη και μάλλον επικρατέστερη θεωρία. Είναι παράλογο να υποθέσομε ότι μόνον σ' ένα μέρος έγινε η ανθρωπογένεση, αφού οι διάφορες ποικιλίες με τις σχετικώς μεγάλες διαφορές των συνηγορούν υπέρ της αντιθέτου απόψεως. Βεβαίως, οι «προπάτορες» προάνθρωποι, από τους οποίους καταγόμεθα, είχαν κάποιο κοινό πρόγονο, αλλ' ακόμη δεν είμεθα εις θέσιν να ισχυρισθούμε ότι αυτός ο προπάτωρ όλων ήτο άνθρωπος, παρά μόνον ότι ήτο Προάνθρωπος. Αυτή η εκδοχή αντικρούεται από την Εκκλησία, η οποία πάντως δεν είναι εις θέσιν να ισχυρισθεί κάποια διαφορετική εκδοχή, αφού τα ευρήματα την διαψεύδουν ποικιλοτρόπως.

Με άλλα λόγια, λέγεται από πολλούς ότι ο πρόγονος όλων ήτο μία και μόνον γενιά ανθρωποειδών, η οποία ευρίσκετο εγκατασπαρμένη σε πολλούς τόπους έχοντας ξεκινήσει από άγνωστο μέρος και από άλλους ότι πρόκειται για πολλούς διαφορετικούς, αλλά συγγενείς τύπους ανθρωποειδών, οι οποίοι εξελίχθησαν. Βεβαίως, κάποιος θα ισχυρισθεί ότι ούτως ή άλλως θα υπήρχε κάποιος κοινός πρόγονος όλων αυτών των ανθρωποειδών. Το θέμα, όμως, δεν τίθεται για τον τόπο γεννήσεως των ανθρωποειδών, αλλά για των πρώτων, τους οποίους μπορούμε ν' αποκαλέσομε ανθρώπους. Επικρατέστερη μάλλον είναι η δευτέρα θεωρία, η οποία εξηγεί τις ομοιότητες και τις διαφορές μεταξύ των ανθρωπίνων φυλών, που παρά τις σημαντικές εξωτερικές διαφορές δεν είναι ασύμβατες, εάν κανείς λάβει υπ' όψιν του τους μικτούς γάμους.

Η ποικιλία των φυλών των υπαρχουσών από τα αρχαιότατα χρόνια έως σήμερα οδηγεί στην απόρριψη της θεωρίας μονογενέσεως, όπως ανεφέρθη. Πώς, εάν προέρχονται από έναν μόνον τόπο, άλλαξαν τόσο πολύ σε χρώμα και μορφή; Βεβαίως και είναι συγγενείς, αφού χωρίς κανένα πρόβλημα ζευγαρώνουν μεταξύ των, αλλά δεν έχουν κοινούς προγόνους, τουλάχιστον στο στάδιο της ανθρωπογενέσεως. Είναι μία παράλληλος εξέλιξη συγγενών τύπων, η οποία κάλλιστα εξηγείται από τη σημερινή επιστήμη.

Το γεγονός, πάντως, είναι ότι τόπος ανθρωπογενέσεως της λευκής, τουλάχιστον, φυλής είναι η Ελληνική Χερσόνησος και ο πρόσθεν μικρασιατικός χώρος...και φυσικά είναι τόπος γενέσεως των Πελασγών, τους οποίους κάποιοι αυθαιρέτως ονόμασαν Ινδοευρωπαίους ξεκινώντας από μία συγγένεια γλωσσών. Και αυτή, όμως, δείχνει μ' ένα τεράστιο δάκτυλο την καταγωγή της από το Αιγαίον (Αιγίδα, Ελλ. Χερσόνησο και Μ. Ασία). Παρ' όλα αυτά, κάποιοι κύκλοι άνευ στοιχείων επιμένουν περί του αντιθέτου προσπαθώντας ν' αποκλείσουν την ευρύτερη περιοχή μας από τα πάντα που συνέβαλαν στον Πολιτισμό, αποδίδοντας πάλι τα πάντα σε κάποιους λαούς, τους οποίους οι ίδιοι επιθυμούν!

Με την θεωρία, άλλωστε, της πολυγενέσεως εξηγούνται τα πολλά ανεξήγητα ερωτήματα, τα οποία γεννά η θεωρία της μονογενέσεως, π.χ. πώς πέρασαν οι γόνοι της μιας αυτής φυλής αδιάβατους ωκεανούς και αδιάβατους ποταμούς, έλη, αδιάβατα όρη και σκορπίσθησαν σε όλο τον κόσμο; Έγιναν απ' ευθείας θαλασσοπόροι; Το πιθανότερον, λοιπόν, είναι να πέρασαν ως ανθρωποειδή και όχι ως άνθρωποι στις διάφορες ηπείρους, όταν (όπως δείχνουν γεωλογικές μελέτες) προ εκατομμυρίων ετών υπήρξε η **Πανγαία**, δηλαδή μία ενοποιημένη ξηρά, η οποία αργότερα εχωρίσθη περίπου στις σημερινές ηπείρους. Η θεωρία της Πανγαίας αμφισβητείται από πολλούς και υποστηρίζεται πάλι από πολλούς, αλλά έστω και αν δεν υπήρξε Πανγαία ποτέ, κάποιες άλλες «διαβάσεις» θα υπήρχαν προ αμνημονεύτων χρόνων. Κάποτε ίσως βρεθούν περισσότερα στοιχεία και δεν θ' αρκεσθούμε σε θεωρίες, οι οποί-

ες πολλές φορές καταρρίπτονται από άλλες ή τουλάχιστον αμφισβητούνται από πολλούς ή από ολίγους.

Για τους Πελασγούς, λοιπόν, υπάρχουν πολλές θεωρίες. Η μία θεωρία που τους ονομάζει **Ινδογερμανούς** ξεπήδησε (από πού αλλού) απ' τη Γερμανία και θέλει την δημιουργία της ομοφυλίας στη **Βόρειο Γερμανία**.... πριν από 25000-15000 χρόνια. Όμως, αφού οι βόρειες χώρες δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούν ως κοιτίδες ανθρωπογενέσεως λόγω του απάνθρωπου, σκληρού κλίματος και της αγνοίας της φωτιάς των πρώτων ανθρώπων, πώς ευρέθησαν εκεί, πώς επιζούσαν, πότε και από πού επήγαν; Κατά την εποχή που υποτίθεται ότι εδημιουργήθη η "**ινδογερμανική**" ή "**ινδοευρωπαϊκή**" ομοφυλία, οι παγετώνες εξακολουθούσαν να καλύπτουν την Βόρειο Ευρώπη μέχρι και τις Άλπεις, το μεγαλύτερο δε τμήμα της Κεντρικής Ευρώπης εκαλύπτετο από πυκνότατα δάση (λήξη της Βουρμίας περιόδου), οπότε δεν είναι δυνατόν να ομιλούμε για δημιουργία μιας τόσο μεγάλης φυλής σ' ένα τόσο απάνθρωπο κλίμα, πολύ δε περισσότερο προκειμένου για φυλή με κάποιον πολιτισμό. Παράδειγμα οι Λάπωνες, οι οποίοι ακόμη και σήμερα δεν διαθέτουν ιδικό των πολιτισμό, εξελιγμένο τουλάχιστον. Μάλιστα η μυθολογία των Λαπώνων Εσκιμώων αναφέρει ότι τους έφεραν εκεί οι Θεοί. Δεν ευρέθη ούτε ένα μικρό έστω στοιχείο, που να ενισχύει αυτές τις απόψεις, τις οποίες άλλωστε πολύ σύντομα απέρριψαν και οι ίδιοι οι Γερμανοί επιστήμονες (αν και υπάρχουν ακόμη μερικοί άνοες που συνεχίζουν να τις θεωρούν ως ορθές). Αυτή η θεωρία είχε υιοθετηθεί και από τους Ναζί και έφερε τόσα δεινά στον πλανήτη μας.

Αδίκως, λοιπόν, προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι τον πολιτισμό μας τον επήραμε από τους σημερινούς Λάπωνες ή Εσκιμώους! Πολύ περισσότερον, όταν ήδη υπήρχαν περιοχές που ήσαν ιδεώδεις και παραμένουν ιδεώδεις δια την ανάπτυξιν μιας φυλής κι ενός πολιτισμού. Ακόμη, εναντίον αυτής της θεωρίας έρχεται και η ιστορία των λεγομένων ιστορικών χρόνων. Των χρόνων δηλαδή, για τους οποίους έχομε σαφή και καταγεγραμμένα στοιχεία. Και αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι ακόμη και μέχρι τους Ρωμαϊκούς χρόνους η Βόρειος Ευρώπη κατοικείται από απολίτιστα ημιάγρια μέχρι και άγρια φύλα, τα οποία εκπολιτίσθησαν από τους Έλληνες δια των αποικιών των και εν συνεχεία μέσω των Ρωμαίων κατακτητών, παραμένοντας ημιάγρια μέχρι και τον Μεσαίωνα.

Ούτε καν ενδείξεις αρχαιοτέρας κατοικήσεως δεν ευρέθησαν στο βορρά έστω και προανθρώπων ή πρωτοανθρώπων, ενώ στην Ελληνική Χερσόνησο και δη στην κυρίως Ελλάδα έχουν ευρεθεί ίχνη ανθρώπινης παρουσίας πάνω από 11.000.000 έτη πριν από σήμερα! Σημειωτέον ότι ο Χίτλερ απηγόρευσε τις ανασκαφές στο γερμανικό χώρο, διότι δεν ήθελε οι Γερμανοί να βλέπουν πώς ζούσαν οι πρόγονοί των, όταν στην Ελλάδα και στη Ρώμη υπήρχε ήδη υψηλός πολιτισμός.

Η δευτέρα θεωρία ισχυρίζεται ότι με πολλούς και διαφόρους τρόπους «αποδεικνύεται» πως οι "**Αρίοι**" ξεκίνησαν κάπου απ' την **Νότιο Ρωσία**. Οι ίδιοι ανωτέρω εκτεθέντες λόγοι μας οδηγούν ν' απορρίψομε και αυτή την θεωρία. Μέχρι τους ιστορικούς χρόνους στην περιοχή της Νοτίου Ρωσίας δεν υπήρξε πολιτισμένος λαός, αλλά ούτε καν ευρήματα παλαιότερα από τα του Νότου. Όσα ευρήματα ανεκαλύφθησαν, ανήκαν σε πολύ νεωτέρους χρόνους.

Η τρίτη θεωρία είναι η της **ασιατικής καταγωγής** των **"Ινδοευρωπαίων"**, όπως τους ονόμασαν κάποιοι σοφοί. Υποτίθεται ότι και αυτοί εσχηματίσθησαν κατά την ίδια εποχή, όμως κατά την εποχή αυτή το φράγμα των Ιμαλαΐων εκτεινόταν μέχρι την Βαλτική μαζί με παγετώνες, συνέχιζε η Σαρματική θάλασσα ενωμένη τότε με την Κασπία και με αδιάβατα έλη. Ακόμη, έφραζε τον δρόμο η μεγαλύτερη απ' ό,τι είναι σήμερα έκτασις του Ευξείνου Πόντου, αδιάβατη τότε με τα μέσα και τις γνώσεις που διέθεταν, τουλάχιστον για πλήθος λαού και όχι για μεμονωμένους πλάνητες. Μεμονωμένα και κατά λάθος ίσως να την διέβαινε κάποιος, που τον παρέσυρε η θάλασσα και πιασμένος από κάποιο μεγάλο κλαδί να ευρίσκετο απ' την άλλη μεριά. Αυτό, όμως, είναι αδύνατον να συμβεί σε μεγάλα πλήθη λαού, που προσπαθούν να μεταναστεύσουν.

Η ίδια η ινδική Μυθολογία ακόμη παραδέχεται ότι οι "**Άριοι**" ήσαν επήλυδες και κατακτηταί στις Ινδίες. Αυτό αναφέρεται στη Ραμαγιάνα και στη Μαχαμπαράτα, αλλά και σε άλλα ινδικά έπη. Επί πλέον, θα έπρεπε να υπάρχει πληθώρα "**ινδοευρωπαϊκών**" λαών στο διάβα των ερχομένων δήθεν προς την Ευρώπη με σαφή την κατεύθυνσή των, όπως έγινε με τα μογγολικά τουρανικά φύλα. Όμως αντιθέτως, όπου υπήρξαν υπολείμματα λευκών λαών, οι παραδόσεις των έλεγαν ότι έμειναν εκεί κατά την πορεία των προς τις Ινδίες..Και μάλιστα, ακόμη και σήμερα, πολλοί λαοί ισχυρίζονται ότι είναι απόγονοι Ελλήνων και έχουν πολλά ελληνικά έθιμα κι ελληνογενείς θεούς. Και δεν πρόκειται μόνον γι' αυτούς, οι οποίοι λέγουν πως είναι απόγονοι των στρατιωτών του Μεγάλου Αλεξάνδρου, αλλά και γι' αυτούς, οι οποίοι είναι απόγονοι παλαιοτέρων εκστρατειών των Αρίων Πελασγών Ελλήνων. Αυτούς, μάλιστα, για να δώσουν λανθασμένη κατεύθυνση, τους ονομάζουν ιρανικούς λαούς. Όμως, πολύ καλά γνωρίζομε πως οι Ιρανοί είναι πελασγικός κλάδος λαών. Ακόμη και οι Κινέζοι και οι Ιάπωνες παραδέχονται ότι παρέλαβαν τον πολιτισμό τους από δυσμάς. Βεβαίως, το ελληνικό κράτος υπό οιανδήποτε κυβέρνηση, ΠΟΤΕ δεν πλησίασε αυτούς τους λαούς, ενώ πολλούς απ' αυτούς τους πλησίασαν οι ...Τούρκοι, εκμεταλλευόμενοι την κοινή θρησκεία και προσπάθησαν να τους πείσουν ότι και αυτοί είναι Τούρκοι (όπως άλλωστε ήδη το ισχυρίσθησαν Τούρκοι «ιστορικοί» και για τους Αχαιούς, Ίωνες).

Η μόνη γνωστή μεγάλη επιδρομή λαών της Ασίας κατά τους αρχαιοτάτους χρόνους ήτο η επιδρομή των μη Λευκών Ινδών του Δηριάδου (Νταριαντούνα), των συμμάχων των Βλεμύων του Βλέμυος και

των Αιθιόπων (μαύρων λαών της ανατολής και όχι των σημερινών Αιθιόπων), την οποία απέκρουσαν οι Πελασγοί Έλληνες με αρχηγό τον Διόνυσο. Τους έτρεψαν εις φυγήν και τους εξολόθρευσαν στις Ινδίες επανεγκαθιστώντας την άρχουσα τάξη των συγγενών των Αρίων. Όπως φαίνεται από συγκρίσεις ελληνικών στοιχείων με ινδικά, πρόκειται για τον πόλεμο, τον οποίο περιγράφει η Μαχαμπαράτα. Σημειωτέον ότι όλοι οι Ινδοί ιστορικοί παραδέχονται την σύνδεση αυτή Ελλήνων - Ινδών από αρχαιοτάτων χρόνων.

Είναι, επομένως, λογικό να υποθέσομε ότι καμία από τις τρεις θεωρίες δεν ευσταθεί. Όχι μόνον δεν έχουν καμία βάσιν, αλλά από μακριά «φωνάζουν» ότι είναι κατεσκευασμένες. Δεν πρέπει να μας παραξενεύει η συνεχής προσπάθεια αποπροσανατολισμού από την πραγματική κοιτίδα του σπουδαίου αυτού λαού, καθώς και από το πραγματικό του όνομα, το οποίο είναι σωσμένο σ' επιγραφές πολλών λαών της Ανατολικής Μεσογείου (Πελασγοί, Πουλεστίου, Πελεστού, Παλαστού, Φιλιστίμ, Παλαιστίνη, Παλαιστίνος κ.λ.π.).

Ισχυρίζονται, ακόμη, ότι διάφοροι κλάδοι απεσπάσθησαν από τον κύριο κορμό(;) των "**Ινδοευρωπαίων**" και απετέλεσαν τους ελληνικούς λαούς, τους Πέρσες, τους Αρμενίους, τους Κέλτες κ.λ.π. Πράγματι, έτσι συνέβη, αλλά δεν απεσπάσθησαν από τον κύριο κορμό κάποιων φανταστικών Ινδοευρωπαίων σε κάποια φανταστική χώρα, αλλά από τον υπάρχοντα ακόμη και σήμερα «κορμό» των Πελασγών Ελλήνων στον ίδιο χώρο ανθρωπογενέσεως με το ήπιο κλίμα και την ευκολία αναπτύξεως πρωτογόνου ζωής.

Πού είναι, τέλος πάντων, και ποιος είναι αυτός ο "**κύριος κορμός**" και τι απέγινε, αφού κανείς λαός δεν τον «θυμάται» στην ιστορία του ή στη μυθολογία του; Δεν υπάρχει ούτε η ανάμνησις αυτού του λαού σε κανέναν από τους "**κλάδους**" του...αλλά ούτε κάποιο ίχνος του διεσώθη κάπου! Δεν υπάρχει καν η ανάμνησις αυτού του λαού, των "**Ινδοευρωπαίων**", στους χώρους όπου υποτίθεται ότι εδημιουργήθησαν οι Άριοι, ενώ έντονος υπάρχει η ανάμνησις αυτή στο χώρο του Αιγαίου. Τα δήθεν ευρήματα που φέρουν ως αποδείξεις υστερούν και χρονολογικώς, αλλά και τεχνολογικώς κατά πολύ από τα ευρήματα του Αιγιακού χώρου και από τους «μυθολογουμένους» προγόνους (Ιαπετός, Φορωνεύς, Πελασγός, Αρκάς, Έλλην κ.λ.π., πινακίδες Δισπηλιού του 5250 π.Χ., επιγραφή της Αλονήσου του 6000 π.Χ. και οι δύο σε κάποια πρωτογραμμική Α' γραφή ελληνική, όπως και η των Πιληκάτων Ιθάκης).

Άλλωστε, όπως απεδείχθη σήμερα και όπως ήδη ανεφέρθη, όλη η Αιγιακή περιοχή αποτελούσε περιοχή ανθρωπογενέσεως, κατά πολύ παλαιοτέρα και από αυτήν της Αφρικής. Στο Ξηροχώρι, κοντά στη Θεσσαλονίκη, βρέθηκε προ χρόνων το κρανίο ανθρωποειδούς, συγγενούς του «**ραμαπιθήκου**», που χρονολογήθηκε στα 911 εκατομμύρια χρόνια! Του έδωσαν τ' όνομα «**Ουρανοπίθηκος ο Μακεδονικός**». Τα χαρακτηριστικά του τον συγκαταλέγουν

στα «πρωτεύοντα» ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΥΡΕΘΗ ΠΟΥΘΕΝΑ ΑΛΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ. Τότε το κλίμα της περιοχής ήτο διαφορετικό, σχεδόν σαν το κλίμα της αφρικάνικης σαβάνας και αυτό πολλοί δεν το λαμβάνουν υπ' όψιν.

Ευρέθη, ως ελέχθη, και ελέφας στην Πέρδικα Κοζάνης, ο οποίος εχρονολογήθη στις Η.Π.Α. στα 3 εκατομμύρια χρόνια και κοντά του ευρέθησαν κοκκάλινα και λίθινα εργαλεία δείχνοντας σαφώς ότι ετεμαχίσθη με αυτά, φυσικά από πρωτογόνους ανθρώπους και όχι από πιθήκους ή άλλα ζώα.

Και συνεχώς ευρίσκονται και θα ευρίσκονται νέα ευρήματα, τα οποία, όμως, θ' αγνοούνται σκανδαλωδώς από το ανθελληνικό κατεστημένο, όπως αγνοούνται από πολλούς Έλληνες επιστήμονες όλα όσα δεικνύουν προτεραιότητα της περιοχής μας σε ανθρωπογένεσιν και πολιτισμόν.

Η τετάρτη θεωρία, η οποία αναπτύσσεται εδώ και βεβαίως γίνεται αποδεκτή από πολλούς ερευνητάς, είναι η λογικότερη θεωρία, η οποία δεν έχει ανάγκη ούτε από σοφιστείες ούτε από ψεύδη για να γίνει παραδεκτή και πιστευτή. Αναζητείται πλέον όχι η κοιτίδα των ανύπαρκτων πλασματικών και αοράτων **«Ινδοευρωπαίων»**...ή **«Ινδογερμανών»**, που φυσικά δεν είναι δυνατόν να ευρεθεί - ως μη υπάρχουσα -, αλλά η κοιτίδα των υπαρκτών Πελασγών! Ευρίσκεται έμπροσθέν μας, αλλά μας έχουν πείσει να ψάχνουμε οπουδήποτε αλλού εκτός από την ιδική μας περιοχή για να εύρομε ανύπαρκτους προγόνους, αντί για τους υπαρκτούς Πελασγούς. Και η

κοιτίς των Πελασγών δεν είναι άλλη από την Ανατολική Μεσόγειο! Και δη τον Αιγιακό χώρο μαζί με όλη τη Νότιο Βαλκανική και την Δυτική Μικρά Ασία, με άμεση, όπως είναι φυσικό, επέκταση στις γύρω περιοχές (και όχι μόνον).

Αυτή η θεωρία επαληθεύεται από πολλά στοιχεία:

Έχομε στα νότια κράσπεδα της Ευρώπης πολλά παλαιολιθικά ευρήματα και σπηλαιογραφίες της Ωρινακείου περιόδου (25.000 χρόνια πριν), Σολουτραίας (20.000 χρόνια), Μαγδαληνιαίας (16.000 χρόνια) και Αζιλαίας (12.000 χρόνια).

Ακόμη ευρέθησαν στη Θεσσαλία και στα Πετράλωνα Χαλκιδικής παλαιότερα ευρήματα (100.000 χρόνων).

Σύμφωνα με τ' ανθρωπολογικά ευρήματα σπουδαίων Ελλήνων επιστημόνων η ελληνική φυλή έχει ρίζες πολύ παλαιές (σπήλαια Πετραλώνων) και οι άνθρωποι που κατοικούσαν σ' αυτόν τον τόπο είναι σχεδόν οι ίδιοι μέχρι σήμερα!

- **Ουρανοπίθηκος ο Μακεδονικός 911 εκατομμύρια χρόνια πριν.**
- **Ανθρώπινα εργαλεία 3 εκατομμύρια χρόνια πριν.**
- **Αρχάνθρωπος 500.000, 1.200.000 χρόνια πριν και σχεδόν βέβαιον 3.000.000 χρόνια πριν λόγω εργαλείων που ευρέθησαν.**
- **Κρανίο 300.000 ετών στη Μάνη.**
- **Λίθινος πέλεκυς 250.000 ετών στον ποταμό Αλιάκμονα.**

• Λίθινος χειροπέλεκυς στο Παλαιόκαστρο Σιατίστης το 1963, που χρονολογήθη στα 100.000 χρόνια.

• Άλλα εργαλεία της ιδίας εποχής κοντά στη Λάρισα.

• Της ιδίας εποχής εργαλεία στη Σκύρο.

• Κοντά στα Ιωάννινα μέσα σε σπήλαιο εργαλεία 40.000 χρόνων.

• Από τον Έβανς βρέθηκαν κάτω από την Κνωσό νεολιθικοί οικισμοί του 10000 π.Χ.

• Νικομήδεια Μακεδονίας 6250 π.Χ.

• Πόλη στη λίμνη της Καστοριάς του 6000 π.Χ. περίπου, με γύρω στους 4.000 κατοίκους, όπου εκεί κοντά ευρέθη επιγραφή του 6250 π.Χ..

Και πολλά άλλα ευρήματα, εργαλεία, επιγραφές διασκορπισμένα σε όλον τον ελληνικό χώρο.

Όπως παρατηρούμε, υπάρχει μία συνεχής κατοίκησις της περιοχής Αιγαίου, της οποίας οι κάτοικοι ανθρωπολογικώς ήσαν της ιδίας φυλής αρχής γενομένης τουλάχιστον από τον **αρχάνθρωπο** 3.000.000 ετών, που είναι αυτόχθων. Δεν μπορεί κανείς παρά να πιστεύει ότι αυτή η περιοχή είναι και η κοιτίς της πελασγικής ομοφυλίας, αλλά ως φαίνεται και του μεγαλυτέρου μέρους της Ανθρωπότητος.

Γεωγραφικώς είναι γνωστόν ότι η Μεσόγειος δεν ήτο ενωμένη με τον Ατλαντικό, αλλά ούτε ήτο ενιαία. Αποτελείτο από δύο μεγάλες λίμνες, τις οποίες για ευκολία τις ονομάζομε Ανατολική και Δυτική. Στην Ανατολική λίμνη εχύνοντο ο ποταμός Νείλος,

ποταμοί από την τότε υπάρχουσα Σαρματική θάλασσα και από τον Εύξεινο Πόντο, ο οποίος ήτο κατά πολύ μεγαλύτερος. Αυτοί διέσχιζαν χαμηλές πεδιάδες εύφορες και κατάλληλες για κτηνοτροφία, αλλά και με άφθονο κυνήγι, ιδεώδεις τόποι για κτηνοτροφική και γεωργική ζωή. Το Αιγαίον δεν ήτο πέλαγος, αλλά στο μεγαλύτερο τμήμα του ευφορότάτη χαμηλή στεριά με βουνά τις σημερινές νήσους του και με μικρά και μεγάλα ποτάμια. Δάση βαθύσκια γέμιζαν τα βουνά του και μάλιστα με δένδρα σαν τα υπάρχοντα σήμερα στις Ινδίες. Δεν πρόκειται καθόλου για εικασία, αφού αυτά τα δάση υπάρχουν σήμερα απολιθωμένα στην περιοχή μεταξύ Αντίσσης, Σιγρίου κι Ερεσού στη Λέσβο και αποτελούν το μοναδικό σ' όλο τον κόσμο «**απολιθωμένο δάσος**» μεγάλης εκτάσεως. Τα δένδρα αυτά, μάλλον, δεν υπήρχαν μόνο σ' ένα απομονωμένο νησί, αλλά σε ολόκληρη την Αιγηίδα, της οποίας όρη ήσαν οι σημερινοί νήσοι του Αιγαίου.

Είναι αποδεδειγμένον ότι μέρος της Θεσσαλίας (της οποίας το μεγαλύτερο τμήμα αποτελούσε λίμνη) και η Μακεδονία εκατοικούντο εδώ και 30.000 - 40.000 χρόνια. Φυσικά εκατοικούντο πολύ πιο πριν, διότι εάν ομιλήσομε και για τα ευρήματα του σπηλαίου των Πετραλώνων, αλλά και της Μακεδονίας γενικώς, φθάνομε σε πολύ αρχαιότερους χρόνους, 11.000.000 πριν από σήμερα!

Όπως φαίνεται, λοιπόν, ο πολιτισμός, αλλά και η ομοφυλία των Πελασγών, δεν εδημιουργήθησαν έξω από την περιοχή της Αιγηίδος και γενικώς της

Ανατολικής λίμνης της Μεσογείου. Δεν ήτο δυνατόν, για τους λόγους που ήδη ανεφέρθησαν, να έχουν έλθει από τον βορρά ή από ανατολάς. Το αποδεικνύει, άλλωστε, και η συνέχεια της κατοικήσεως, που δεν υπάρχει στα άλλα προαναφερθέντα ως κοιτίδες μέρη.

Γίνεται αναφορά διαρκώς στην ομοφυλία των Πελασγών, επειδή πράγματι δεν πρόκειται για περιοχή ενός και μόνον φυλετικού τύπου, αλλά, όπως φαίνεται, για συγκατοίκηση επί χιλιάδες χρόνια στην ίδια περιοχή και για συγχώνευση δολιχοκεφάλων, βραχυκεφάλων, μελαχρινών, κοκκινομάλληδων και ξανθών, οι οποίοι τελικώς απετέλεσαν την μεγάλη ομοφυλία των Πελασγών. Δεν προήλθαν όλοι από κάποια Εύα και κάποιον Αδάμ, αλλά εξελίχθησαν παραλλήλως, διεσταυρώθησαν και απετέλεσαν κατά κάποιο τρόπο μία φυλή με διαφορετικές υποομάδες. Αναπόφευκτον ήτο πολλές απ' αυτές ν' αλλοτριωθούν. Πολλές, όμως, απ' αυτές τις αλλοτριωμένες φυλές φέρουν στη μνήμη των τους απωτέρους προγόνους των, όπως π.χ. οι Κάλας και άλλες φυλές της Ασίας, οι ελληνόψυχοι του Έλτσε, οι Γκρεκάνοι της Μεγάλης Ελλάδος στην Ιταλία κ.α.

Έτσι, στην περιοχή του Αιγαίου ανεπτύχθη ένας πολιτισμός κατά πολύ παλαιότερος των πολιτισμών της Μεσοποταμίας και της Αιγύπτου. Το κακόν είναι ότι δεν έμειναν πολλά ίχνη απ' αυτόν τον πολιτισμό. Οι συνθήκες της περιοχής δεν ήσαν ιδεώδεις για την διατήρηση των πολιτισμικών στοιχείων, ενώ ήσαν ιδεώδεις για την διαβίωση των ανθρώπων. Συνέβησαν πολλές καταστροφές, που εξαφάνισαν τα περισσότερα στοιχεία αυτού του πολιτισμού. Έμειναν, όμως, ίχνη στις μυθολογίες των λαών της περιοχής, καθώς και των γειτονικών.

Όταν άρχισαν οι Πελασγοί να πληθαίνουν, άρχισαν και οι παγετώνες να υποχωρούν επιτρέποντας στους κατοίκους της περιοχής να προχωρήσουν προς βορρά, ενώ η κατάκλυσις της Μεσογείου και η μετατροπή της σε θάλασσα τους ανάγκασε να σκορπιστούν ακτινωτά προς όλες τις δυνατές κατευθύνσεις. Συγχρόνως, τα νερά της Θεσσαλικής λίμνης έσπασαν το φράγμα των Τεμπών και τότε εδημιουργήθησαν τα στενά και τα νερά εχύθησαν στο Αιγαίον. Το ίδιο συνέβη και με τον Εύξεινο Πόντο, ο οποίος διέσπασε τον σημερινό Βόσπορο και ενώθηκε κι αυτός με το Αιγαίον μέσω της Προποντίδος. Σ' αυτό συνηγορούν και μυθολογικά στοιχεία από την ελληνική Μυθολογία, αλλά και στοιχεία από ξένες μυθολογίες της ευρύτερης περιοχής. Προς νότο, επίσης, ευρέθησαν κάποια εποχή τα χαμιτικά φύλα της Αιγύπτου, τα οποία επηρεάσθηκαν από τους Πελασγούς, αλλά και τους επηρέασαν σε μικρότερο βαθμό με κατάληξη τον πολιτισμό των Αιγυπτίων.

Ο πιο λογικός τρόπος επεκτάσεως ενός λαού είναι ο ακτινωτός, όπως έγινε και με την εξάπλωση και τον διασκορπισμό των Πελασγών. Μόνον εάν τύχαιναν μεγάλα ανυπέρβλητα εμπόδια ή εάν εξ αρχής υπήρχε κάποιος προορισμός θα μπορούσε να γίνει γραμμικός. Εξ άλλου η ύπαρξη άλλου ισχυρού

λαού στον τόπο προορισμού αποτελεί έναν επί πλέον λόγο, για τον οποίο δεν επιτρέπεται η επέκτασις προς κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Επίσης, επέκτασις ενός λαού γίνεται μόνον από πτωχούς τόπους σε πλουσιοτέρους και όχι αντιστρόφως. Και η Ελλάς δεν φημίζεται και τόσον για τα πλούτη της. Τι θα εζήλευον, λοιπόν, οι τυχόν κάτοικοι του πλουσίου (σήμερα) σε πεδιάδες και βοσκοτόπια βορρά από τα βουνά και την πτωχή γη της Ελλάδος; Τίποτε, τουλάχιστον για μόνιμη εγκατάσταση. Αργότερα, βεβαίως, θα γίνουν πολλές επιδρομές, αλλά όχι για τα πλούτη της γης, μα για τα πλούτη των ελληνικών κρατών - πόλεων, τα οποία οι Έλληνες ερανίσθησαν όχι απ' αυτόν τον πτωχό τόπο, αλλά από την κυριαρχία τους στη θάλασσα και στο εμπόριο.

Σήμερα είναι γνωστόν ότι υπάρχει πλούσιον υπέδαφος, αλλά τότε τέτοια πλούτη ήσαν άγνωστα και άχρηστα. Υπάρχει, θα ισχυρισθεί κάποιος, και το κλίμα της περιοχής, το οποίον ήτο και είναι ιδεώδες. Δεν είναι δυνατόν, όμως, να ξεκινούσαν όλοι αυτοί να έλθουν σαν τους σημερινούς τουρίστες μόνον και μόνον για το κλίμα και για τα λουτρά των! Άλλωστε, το ήπιον κλίμα της περιοχής συνηγορεί υπέρ της αναγνωρίσεως ως κοιτίδας των Πελασγών Αρίων της Ανατολικής Μεσογείου του Αιγιακού κυρίως χώρου. Για το ότι το κλίμα δεν αποτελούσε «κράχτη» για μόνιμη εγκατάσταση σ' ένα τόπο επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι ήδη από τους προϊστορικούς χρόνους (αλλά και μέχρι σήμερα) οι Πελασγοί Έλληνες εγέμισαν τον κόσμο με αποικίες.

Επί πλέον, γνωρίζομε ότι η Μυθολογία των Ελλήνων ενθυμείται τρεις κατακλυσμούς, ενώ η μυθολογία των Ινδών δύο. Γεωλογικώς, όμως, τρεις κατακλυσμοί έχουν συμβεί στον Αιγιακό χώρο: επί Ωγύγου, επί Δαρδάνου και επί Δευκαλίωνος. Οι Ινδοί για να «ενθυμούνται» δύο μόνον κατακλυσμούς, θα πρέπει να έφυγαν από την περιοχή μετά τον δεύτερο κατακλυσμό. Οι Ιουδαίοι (ως νεώτερος λαός τουλάχιστον στην περιοχή) ομιλούν μόνον για έναν, αλλά μάλλον επρόκειτο όχι περί γενικού κατακλυσμού, αλλά περί κάποιου τοπικού, του οποίου τον «μύθο» αντέγραψαν από τους Βαβυλωνίους, που τον είχαν πάρει από τους Σουμέριους.

Όπως ανεφέρθη, η ανατολική λεκάνη της Μεσογείου, η ανατολική λίμνη όπως θα έπρεπε να την αποκαλούμε, εκατοικείτο από αρχαιοτάτων χρόνων συνεχώς και αδιαλείπτως από μίαν αναλλοίωτη βασικώς ομοφυλία. Απεκλείσθησαν, ως είδαμε, οι περιπτώσεις διεισδύσεως από βορρά και από ανατολάς. Ούτε, όμως, και από τον νότο υπήρχε πιθανότητα διεισδύσεως, διότι οι λαοί που κατοικούσαν εκεί δεν θαλασσοπορούσαν, αλλά και δεν ήσαν λευκοί, ούτε και μαύροι, αλλά Χαμίτες[1] και Σημίτες. Αν, πάλι, είχαν παρακάμψει την θάλασσα και είχαν φθάσει από την ξηρά, θα είχαν αφήσει ίχνη και τέτοια ίχνη υπάρχουν μόνον αντιστρόφως (από τον Αιγιακό χώρο προς την Ασία και Αφρική). Δεν έρ-

[1]Χαμίτες ήταν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, ενώ οι σημερινοί στην πλειοψηφία τους είναι σημίτες Άραβες..

χονται δηλαδή απ' εκεί, αλλά πηγαίνουν προς τα εκεί. Επομένως, οι λευκοί λαοί της Ασίας και της Βορείου Αφρικής έχουν καθαρώς αιγαιακήν προέλευσιν και ανεμίχθησαν με άλλες μη πελασγικές φυλές δημιουργώντας έτσι στη μεν Μ. Ασία τις "**αγνώστου καταγωγής**" μικρασιατικές φυλές και στην Αφρική τις βορειοαφρικανικές, σχεδόν λευκές φυλές.

Οι λαοί της Αιγαιακής περιοχής, της Αιγηίδος δηλαδή, αυξήθηκαν περισσότερο απ' όσο μπορούσε να συντηρήσει αυτός ο με καλό κλίμα, αλλά μικρός σ' εύφορες περιοχές τόπος και άρχισαν να μετακινούνται προς όλες τις κατευθύνσεις. Θα πρέπει να προστεθεί και η καταβύθισις της εύφορης Αιγηίδος (με κατακλυσμό ή μάλλον κατακλυσμούς) για ν' αντιληφθεί κανείς αυτήν την ομαδική προς όλες τις κατευθύνσεις πρώτη (ίσως) μετανάστευση.

Για την κίνησίν των προς βορρά είναι πιθανόν να συγκεντρώθηκαν πρώτα στην Καρπαθία, η οποία κατά γενική παραδοχή είναι το πρώτο τμήμα του βορρά που απηλλάγη από τις δυσμενείς συνθήκες. Αυτοί απετέλεσαν τον πρώτο πυρήνα αυτών που ονομάσθηκαν Αρίοι (που όμως θα ήτο ορθότερον να τους αποκαλούμε με το πρωταρχικόν των όνομα, ΠΕΛΑΣΓΟΙ). Τότε συνέβη και ο κατακλυσμός (της Αιγηίδος) και η διαμόρφωση της Μεσογείου, όπως περίπου είναι σήμερα. Έτσι, απεμονώθησαν τελείως οι Αιγαίοι από τις νότιες χώρες (Αίγυπτο, Λιβύη κ.λ.π.), αφού όμως και αυτές οι χώρες είχαν ήδη υποστεί ειρηνική και εκπολιτιστική εισβολή των Πελασγών.

Όσοι πρόλαβαν από τους λαούς τους κατοικούντες στις περιοχές που είχαν κατακλυσθεί, ανεχώρησαν για τις γειτονικές πεδιάδες και βουνά, όπου συνενώθησαν με τους συγγενείς λαούς. Αυτή υπήρξε η πρώτη «κάθοδος». Ουδόλως, όμως, επρόκειτο περί καθόδου, αλλά περί προσφυγιάς. Δεν είναι δυνατόν σήμερα ν' αποκαλούμε τον ξεριζωμό στην Ελλάδα των Μικρασιατών Ελλήνων προσφύγων του '22 και τον επαναπατρισμό των Ελλήνων του τέως σοβιετικού Πόντου ως καθόδους νέων λαών!

Οι λαοί της δυτικής Μεσογείου εξηφανίσθησαν, με μόνους πιθανούς απογόνους τους Βάσκους και τους Γάσκους ή Γασκώνους, των οποίων η καταγωγή θεωρείται άγνωστος(!). Αντεκατεστάθησαν από λαούς που ήλθαν από την ανατολή, δηλαδή συνέβη μία δευτέρα «εισβολή» των Πελασγών Αρίων. Πολλοί και με αρκετά πιστευτά στοιχεία ισχυρίζονται ότι Βάσκοι και Γάσκοι είναι κατάλοιπα της πρώτης πελασγικής αποικήσεως. Βεβαίως, με τον όρο «εξηφανίσθησαν», δεν εννοούμε «αφανίσθησαν». Απλώς συνεχωνεύθησαν με το δεύτερο κύμα των Πελασγών ειρηνικά, αφού ήσαν συγγενείς κι «εξηφανίσθησαν», αφού απερροφήθησαν ως λαός.

Οι Πελασγοί οι παραμείναντες στην Ελλάδα έφεραν και τ' όνομα Αιολείς, δηλαδή αναμεμιγμένοι. Αναμεμιγμένοι σήμαινε ότι δεν αποτελούσαν μία φυλή, ανθρώπους ενός τύπου, αλλά διαφόρων φυλετικών τύπων, οι οποίοι απετέλεσαν αυτό που ο-

νομάσθηκε και πιο πάνω ομοφυλία. Αυτό αποδεικνύεται και από πάρα πολλούς αρχαίους συγγραφείς. Ο κλάδος των Αιολέων που κατοικούσε στη Φθία ήτο ο κλάδος των Αχαιών. Γι' αυτό ο Όμηρος ονομάζει Αχαιούς και Αχέδες τους κατοίκους βασικώς του Κροκίου Πεδίου (*Ομ. Ιλ. Β ' 680685 & Γ' 396).* Το γεγονός πως οι Αχαιοί ήσαν Αιολείς επιβεβαιώνεται και γλωσσικώς. Η Γραμμική Β' συνδέεται στενά με την Αρκαδοκυπριακή και αποδεδειγμένως ανήκει στην αιολική οικογένεια (αν και πολλοί ισχυρίζονται ότι οι Αχαιοί ομιλούσαν μία δωρική διάλεκτο, πράγμα που βεβαίως αποδεικνύει ότι οι Δωριείς προϋπήρχαν των...Δωριέων, που δήθεν κατέβηκαν πολύ αργότερα πάλι από τον βορρά! Αυτός ο βορράς, τέλος πάντων, πολύ ελκύει!).

Από την Φθία οι Αχαιοί με αρχηγό τον Αρχανδρό, υιό ή εγγονό του Αχαιού, μετανάστευσαν και εγκατεστάθησαν στην Αργολίδα. Υπήρξε, δηλαδή, μία εσωτερική μετανάστευσις, όπως αργότερα και των Δωριέων απ' την Μακεδονία προς την Δωρίδα και απ' εκεί στην Πελοπόννησο. Σήμερα ακόμη συμβαίνουν παρόμοιες κάθοδοι προς τόπους περισσότερον εύκολους για επιβίωση (π.χ. Αθήνα και Θεσσαλονίκη), όπου η πλειοψηφία των κατοίκων των προέρχονται από άλλες πτωχότερες περιοχές της Ελλάδος.

Αυτά όλα αποτελούν μίαν παρένθεσιν για ν' αποδειχθεί ότι Πελασγοί, Άριοι, Αιολείς, Αχαιοί, Δωριείς, Ίωνες, Έλληνες αποτελούν μίαν συνέχειαν αδιάσπαστη και ότι οι διάφορες "κάθοδοι" δεν ήσαν κάθοδοι νέων φυλών, αλλά ανακατατάξεις των ήδη

υπαρχουσών από τα φτωχότερα μέρη σε πλουσιότερα. Άλλωστε, κανείς από τους Αρχαίους Έλληνες συγγραφείς δεν εθεώρησε τους Πελασγούς ως ξένους και κατεκτημένους, αλλά ούτε και κανείς εθεώρησε την μία ή την άλλη φυλή ως ξένη. Είχαν όλοι την κοινή ελληνική συνείδηση, ότι δηλαδή αποτελούσαν ένα λαό. Η Ελλάς πριν ονομάζετο Πελασγιώτις ή Πελασγία, μάλιστα ως κατάλοιπον αυτής της ονομασίας υπάρχει ένα χωριό κοντά στη Λαμία, προς τον Βόλο, το οποίον ονομάζεται Πελασγία.

Το γεγονός ότι η Ελλάς εκατοικείτο συνεχώς και διέθετε πολιτισμόν με λογική συνέχεια αποδεικνύεται και από τα στοιχεία, που αναφέρονται παρακάτω:

Στο Φράγχθι της Κορινθίας ευρέθησαν εργαλεία από οψιδιανό λίθο (μία πέτρα πολύ σκληρή). Αυτά εχρονολογήθησαν γύρω στο 9000 - 8000 π.Χ. Για κακή τύχη των ανθελλήνων και των Γραικύλων οπαδών των, ο οψιδιανός ευρίσκεται μόνο στη νήσο Μήλο, οπότε αποδεικνύεται περίτρανα ότι σ' αυτή τη μακρινή χρονολογία οι άνθρωποι του Αιγαίου είχαν την ικανότητα να ταξιδεύουν (τουλάχιστον στα ελληνικά νησιά) και να εμπορεύονται ή να μεταφέρουν διάφορα προϊόντα! Άρα, υπήρχε και ανεπτυγμένο εμπόριο. Πού ήσαν, άραγε, οι Φοίνικες φίλοι των τότε;

Ένας από τους Ηλιάδες (υιούς του Ηλίου και της Νύμφης Ρόδου), ο Μάκαρ, αποίκησε την Λέσβο και οι αδελφοί του λέγεται ότι τελειοποίησαν τη ναυσιπλοΐα. Οι θυγατέρες του Άντισσα, Ερέσια, Μήθυ-

μνα, Αρίσβη, Πύρρα έγιναν συνώνυμες των αρχαίων, αλλά και σημερινών πόλεων της Λέσβου. Ο αδελφός του Ακτίς μετέβη στην Αίγυπτο, όπου μετέφερε τον πολιτισμό και ίδρυσε την Ηλιούπολη ή Ων. Αντιθέτως, πουθενά δεν φαίνεται να συνέβη το αντίστροφον, αφού πουθενά δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο εισαγωγής αιγυπτιακού πολιτισμού στην Ελλάδα. Δεν εννοούνται, βέβαια, οι φυσικές αλληλοεπιδράσεις γειτονικών πολιτισμών.

Η Ταρτησσός εθεωρήθη ως φοινικική πόλη, την οποία κατέστρεψαν οι Ρωμαίοι, ενώ η αλήθεια είναι ότι ήτο πελασγική ελληνική και κατεστράφη από τους Φοίνικες της Καρχηδόνος. Μη λησμονούμε ότι η κατάληξη -ησσος είναι πελασγική και όχι φοινική! Εκτός αυτού, κατά τον Ηρόδοτο (*Κλειώ 163*), ο βασιλεύς της Ταρτησσού Αργανθώνιος εδέχθη φιλικότατα τους Φωκαείς, τους οποίους μάλιστα βοήθησε με άφθονο χρήμα ώστε να οχυρώσουν την πόλη τους εναντίον των Μήδων. Με ποια λογική, εάν δεν ήσαν ελληνικής καταγωγής ή έστω συγγενείς, θα τους βοηθούσε; Πόσο μάλλον αν ήτο Φοίνιξ, επομένως εχθρός των Ελλήνων και φίλος των Μηδοπερσών! Μη λησμονούμε, επίσης, ότι οι Καρχηδόνιοι εν συνεργασία με τους Πέρσες επετέθησαν κατά των ελληνικών αποικιών της Ιταλίας, ώστε να μην μπορέσουν αυτές να στείλουν βοήθεια στην κυρίως Ελλάδα.

Ακόμη αποδεικνύεται ότι οι μεσολιθικοί Πελασγοί Έλληνες ναυτικοί, πρόδρομοι των λαών της Θαλάσσης, των Αργοναυτών, του Οδυσσέως κ.α. είναι οι πρώτοι που διέσχισαν τις θάλασσες και οι πρώτοι που δημιούργησαν την ναυτική παράδοσιν, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Οι επιγραφές όστρακα των Πηλικάτων Ιθάκης του 3000 π.Χ., το σχέδιο πλοίου, αλλά και οι κατά πολύ ενωρίτερον μεταφορές οψιδιανού λίθου στην Αργολίδα από την νήσο Μήλο αποτελούν αποδείξεις των παραπάνω.

Αυτά, φυσικά, δεν είναι τα μόνα στοιχεία, τα οποία αποδεικνύουν την αρχαιότητα και την πρωτιά των Ελλήνων ή Πελασγών στην κατάκτηση της θαλάσσης ούτε αυτά και μόνον αρκούν για ν' αποδείξουν την αρχαιότητα ενός λαού (αν και παίζουν σημαντικότατο ρόλο). Υπάρχουν πολλές αποχρώσες ενδείξεις, αν όχι αποδείξεις, ότι η ελληνική ιστορία φθάνει σε πανάρχαιους χρόνους. Οι Ορφικοί π.χ. εγνώριζαν και κατέγραφαν φυσικά φαινόμενα του 3680, του 5000 και του 11000! Από πού ευρήκαν αυτά τα στοιχεία, εάν δεν υπήρχε πολιτισμός πολύ παλαιότερος απ' ότι νομίζομε; Πώς κατεγράφησαν όλα αυτά τα στοιχεία; Όπως λέγεται, εγράφοντο επάνω σε λεπτές ξύλινες πινακίδες, με αποτέλεσμα να πρέπει ν' αντιγράφονται κάθε ολίγα χρόνια, αφού το ξύλο καταστρέφεται γρήγορα.

Στα Ορφικά αναφέρεται ότι ο Ορφεύς σε πολύ παλαιά εποχή μετέβη στην Αίγυπτο και στη Λιβύη, όπου **"ΕΞΕΛΟΧΕΥΣΕ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΛΟΓΟ"**. Εν ολίγοις, **"εδίδαξε"** τον ιερό λόγο και όχι όπως προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο Ορφεύς εδιδάχθη στην Αίγυπτο! Η προπαγάνδα γνωστών κύκλων επιμένει

ακόμη και χωρίς αποδείξεις και με παρερμηνείες των επικαλουμένων γραπτών.

Τα ευρήματα, όμως, τα οποία επιβεβαιώνουν την αρχαιότητα των Πελασγών Ελλήνων, επιβεβαιώνουν επιπροσθέτως ακράδαντα αφ' ενός μεν την συνέχεια του Πολιτισμού στον ελλαδικό χώρο, αφ' ετέρου δε την πορεία του από τα νότια της Ελλάδος στο βορρά και όχι αντιθέτως, όπως προσπαθούν να μας πείσουν:

7η χιλιετία π.Χ. Πρωτοσέσκλο, Ανατ. Θεσσαλία, Κνωσός κ.α.

6η χιλιετία π.Χ. Νεολιθικό ειδώλιο και μάλιστα ακέραιο ευρέθη στην Κνωσό (5700-4000 π.Χ.), το οποίο θεωρείται αριστούργημα των Ελλήνων Κρείττων της 6ης π.Χ. χιλιετίας. Αυτή η χιλιετία μπορεί να θεωρηθεί σαν η αρχή του ονομασθέντος Μινωικού Πολιτισμού, εάν φυσικά δεν υπάρξουν άλλα στοιχεία, που να πηγαίνουν την ιστορία μας πολύ βαθύτερα στο χρόνο.

Της ίδιας περίπου εποχής είναι και το ειδώλιο κορμού γυναίκας, που ευρέθη στο Οτζάκι Μαγούλας στη Λάρισα.

6341 π.Χ. Άλες Λοκρίδος κ.α.

6000 π.Χ. Όστρακο με γράμματα της Γραμμικής στην Αλόννησο Β. Σποράδων.

5720 π.Χ. Σιδάρι Κερκύρας κ.α.

5600 π.Χ. Νέα Νικομήδεια Δυτ. Μακεδονίας.

5600 - 5300 π.Χ. Ανασκαφικό κέντρο Θράκης.

5300 - 5100 π.Χ. Καράνοβο III, Βορ.Θράκης.

5250 π.Χ. Επιγραφή με γραμμική γραφή στο Δισπηλιό Καστοριάς.

5100 π.Χ. Πελαγονία Βορ. Μακεδονίας, Πορροντίν κ.ά.

Επίσης:

5300 - 5100 π.Χ. Θεσσαλία, Σέσκλο, Τσαγγλί, Άργισσα κ.α.

4950 - 4800 π.Χ. Σέρβια Δυτικής Μακεδονίας.

3800 - 3700 π.Χ. Β. Μακεδονία, Πελαγονία, Πορροντίν.

Αυτά, βεβαίως, αποτελούν μόνον ένα μέρος από τα ευρήματα, που δείχνουν ένα συνεχή και συνεχώς εξελισσόμενο Πολιτισμό, εντόπιο και όχι ξενόφερτο όπως επιθυμούν οι άσπονδοι φίλοι μας, οι οποίοι ισχυρίσθησαν ακόμη ότι το κατ' εξοχήν ελληνικό σχέδιο, τον μαίανδρο (τον οποίο οι ίδιοι ονομάζουν GREKA) τον έφεραν από τον βορρά οι δήθεν επιδρομείς Άριοι! Αλλά δυστυχώς γι' αυτούς κι ευτυχώς για την αλήθεια, ο μαίανδρος και η σπείρα ευρέθησαν να τους περιμένουν στο Σέσκλο και στο Διμηνιό πολλές χιλιάδες χρόνια πριν από την υποτιθεμένη κάθοδο των ελληνικών φύλων.

Ως «ατράνταχτο» ακόμη στοιχείον καθόδου από τον βορρά των "**Ινδοευρωπαίων**" και του "**Πολιτισμού**" των επικαλούνται ένα εργαλείο από κέρατο ελαφιού, το οποίον ευρέθη στο σπήλαιο Κουργκάν της Νοτίου Ρωσίας κι εχρονολογήθη στο 2700 π.Χ. Το μίσος των εναντίον του ελληνικού Πολιτισμού είναι τόσο φοβερό, ώστε αγνοούν ή μάλλον προσποιούνται πως αγνοούν ότι υπάρχουν πολλά χάλ-

κινα πλέον εργαλεία στον πελασγικό χώρο, τα οποία είναι πολύ αρχαιότερα αυτού του πρωτογόνου ελαφίσιου κέρατος. Τόσον πολύ τους ετύφλωσε αυτό το μίσος, ώστε ελησμόνησαν ότι κατά την εποχή που οι "**εκπολιτισταί**" του Κουργκάν εχρησιμοποιούσαν ακόμη εργαλεία από κέρατα ελαφιού, οι "**απολίτιστοι**" κάτοικοι της Κνωσού κατεσκεύαζαν εργαλεία από ορείχαλκο και ταξίδευαν στις Βρετανικές νήσους για να φέρουν τον κασσίτερο! Και μάλιστα αποίκησαν στην Αγγλία και στην Ιρλανδία!

Προσπαθώντας πάλι να "φέρουν" από βορρά τον Πολιτισμό ισχυρίζονται ότι αφού στη Νότιο Ρωσία ευρέθησαν αγκίστρια από κόκαλο, άρα απ' εκεί κατέβηκαν οι Λαοί της Θαλάσσης. Μα τότε, τι εγύρευαν τ' άγκιστρα, τα οποία ευρέθησαν στο Σουφλί Μαγούλας Λαρίσης και ανήκουν ήδη στην 7η χιλιετία π.Χ.; Μα, τέλος πάντων, αυτά τα ευρήματα, τα οποία συνεχώς διαψεύδονται από κάποιες μεγάλες κεφαλές, θα πρέπει κάποτε να τους κάνουν να συνετισθούν!

Ένα πράγμα πρέπει να έχουμε όλοι κατά νου: κάθε εύρημα, που φανερώνεται, επιβεβαιώνει και θα επιβεβαιώνει ακόμη πιο περίτρανα πως ο Πολιτισμός, αλλά και η ναυτική παράδοσις των Ελλήνων ανάγεται τουλάχιστον στην 8η π.Χ. χιλιετηρίδα.

Εν τω μεταξύ, προς μεγάλη των δυστυχίαν, αντίθετη σ' αυτή τους την προσπάθεια έρχεται και η ιρλανδική Μυθολογία, όπου σαφέστατα αναφέρεται ο αποικισμός της νήσου από Αιγαίους Έλληνες α-

ποίκους μ' επικεφαλής τον Πρίγκιπα Πάρθολον (2624 π.Χ.)!

Εφ' όσον, λοιπόν, οι αυτόχθονες κάτοικοι του βαλκανικού χώρου έγιναν φορείς των πολιτισμών της Παλαιολιθικής εποχής (800.000-10.000) και της Μεσολιθικής (10.000-7.000) και μάλιστα επί τόπου, γεννάται το ερώτημα: τι έγινε ο λαός αυτός των τόσων πολιτισμών και της τόσης διαρκείας και απόλυτης συνοχής; Εξαφανίστηκε σαν να μην υπήρξε ποτέ; Εξηφανίσθησαν ή εξολοθρεύθησαν από εισβολείς, που ήλθαν από τον βορρά, τον λιγότερο πολιτισμένο βορρά, φέροντας "**νέα στοιχεία**"; Μα ποια νέα στοιχεία; Το κέρατο του ελαφιού στον Πολιτισμό, που εχρησιμοποιούσε ήδη τον ορείχαλκο; Ή τον προϋπάρχοντα μαίανδρο και την προϋπάρχουσα σπείρα; Ή την γλώσσα που πάλι προϋπήρχε στην περιοχή και που, όπως οι ίδιοι δέχονται, ήτο "**προϊνδοευρωπαϊκή**", αλλά είχε στοιχεία "**ινδοευρωπαϊκά**"! Τα πρωθύστερα αυτά σχήματα δεν είναι δυνατόν να γίνονται αποδεκτά από ανθρώπους επιθυμούντες να ονομάζονται επιστήμονες. Είναι αδύνατον να σβήνει έτσι ένας τόσο μεγάλος Πολιτισμός και αμέσως μετά να εμφανίζει μίαν τόσο μεγάλην άνθισιν ένας άλλος Πολιτισμός σαν μανιτάρι. Αυτά μόνο σε μυθιστορήματα ηρωικής φαντασίας μπορούν να συμβούν!

Απλώς οι Έλληνες ενεφάνισαν έναν υψηλό Πολιτισμό, τον πελασγικό, που εξελίχθη στον κρητομινωικό, τον οποίο διεδέχθη άλλος ελληνικός Πολιτισμός, ο μυκηναϊκός, τον οποίο πάλι διεδέχθη με

την σειρά του ο κλασσικός ελληνικός Πολιτισμός. Ούτε ο κρητικός ούτε ο μυκηναϊκός ούτε ο κλασσικός Πολιτισμός ήλθαν απ' έξω. Ήσαν εξελίξεις ενός και του αυτού Πολιτισμού. Με πιο απλά λόγια οι Κρήτες, οι Αχαιοί, οι Αιολείς, Ίωνες, Δωριείς κ.α. αποτελούσαν μέλη της μιας και μεγάλης ομοφυλίας των Πελασγών και οι Πολιτισμοί των υπήρξαν συνέχεια ο ένας του άλλου, όπως συνέχεια του ελληνικού υπήρξε ο ρωμαϊκός Πολιτισμός (ασχέτως αν οι τραχείς Ρωμαίοι τον παραμόρφωσαν) και ακόμη ο σημερινός.

Ακόμη και στην περίπτωση, κατά την οποία η θεωρία μιας έξωθεν κατακτήσεως θα εγίνετο αποδεκτή, τίθεται το ερώτημα: οι **"κατακτηταί"**, ως ισχυρότεροι, δεν θα επέβαλαν ακόμα και την γλώσσα των στους κατεκτημένους; Πράγμα που συνέβη με τους Τούρκους, τους Σλάβους και άλλους, οι οποίοι απλώς έγιναν ισχυρότεροι λόγω των ανοσιουργημάτων που διέπραξαν Βυζαντινοί Αυτοκράτορες και κάποιες εκκλησιαστικές αρχές της εποχής. Ειρήσθω εν παρόδω ότι αυτοί οι λαοί δεν ήσαν ισχυρότεροι, αλλά τουρκοποίησαν ή σλαβοποίησαν προηγουμένως τους μη ανεπτυγμένους, δυσαρεστημένους και διωκόμενους πολλές φορές πληθυσμούς της «Βυζαντινής» περιφερείας. Οι πληθυσμοί αυτοί ευρήκαν ευκολότερες την τουρκική ή την σλαβική γλώσσα, ενώ για την ελληνική δεν ήτο δυνατό να ειπωθεί το ίδιο, αφού μια τέλεια γλώσσα δεν είναι ποτέ εύκολη, εάν δεν την διδαχθεί κάποιος σωστά. Απλούστατα κάτι παρόμοιον δεν συνέβη με τους δήθεν κατακτητές του βορρά, διότι όλοι αυτοί δεν ήσαν τίποτε άλλο παρά εντόπιες ομάδες Πελασγών, οι οποίοι για διαφόρους λόγους έχοντας τοπικές διαφορές πολεμούσαν μεταξύ των. Κάτι ανάλογο συμβαίνει ακόμη και σήμερα, αλλά πιο "πολιτισμένα" και "ομαλά" μεταξύ επαρχιών σε όλους τους λαούς. Ένα τρανό παράδειγμα είναι και η πρώην Γιουγκοσλαβία, της οποίας οι Σλάβοι Κροάτες, Σέρβοι, Μαυροβούνιοι και Βόσνιοι Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι αλληλοσκοτώνονται με μεγάλη ευσυνειδησία και με "πολιτισμένο" τρόπο, αν και στην πραγματικότητα πρόκειται περί του ιδίου λαού. Και αν υπήρξαν ακόμη ξένοι προς τις πελασγικές φυλές επιδρομείς, αυτοί ήσαν τόσον ολίγοι που ούτε εφάνησαν μέσα στη λαοθάλασσα των Πελασγών.

Οι παραδόσεις της περιοχής και η μυθολογία της δεν δείχνουν πουθενά κατάκτησιν από ξένο λαό. Κατάκτησις, βεβαίως, υπάρχει, όχι όμως από ξένο λαό, αλλ' από συγγενή ελληνικά φύλα, τα οποία συνεχωνεύθησαν και συνεχώνευσαν τα **"κατεκτημένα"**. Πάντα υπήρχε η επίγνωσις της συγγενείας, πολιτιστικής, θρησκευτικής, φυλετικής και γλωσσικής. Ακόμη και οι Είλωτες της Σπάρτης δεν εθεωρήθησαν ξένοι. Κανείς Ίων π.χ. δεν εσκέφθη ν' αμφισβητήσει ποτέ την ελληνικότητα ενός Δωριέως. Υπάρχει, μάλιστα, το παράδειγμα του Εφιάλτου, ο οποίος δεν εθεωρήθη απλώς ως εχθρός, αλλά ως προδότης όλων των Ελλήνων. Επίσης, για όλα τα παραπάνω συνηγορεί το περίφημον:

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΧΡΥΣΟΦΟΡΩΝ ΗΔΩΝ ΕΣΤΟΡΕΣΑΝ ΔΥΝΑΜΙΝ

Οι Αθηναίοι, λοιπόν, δεν πολέμησαν απλώς και μόνον για την Αθήνα, αλλά για όλο τον Ελληνισμό, όπως ήδη έχει αναφερθεί. Το ίδιο έκαμαν και οι 300 Σπαρτιάτες του Λεωνίδα με τους 700 Θεσπιείς και τους Φωκαείς, όταν με βέβαιον τον θάνατόν των εκράτησαν τους Πέρσες μέχρι να οργανωθούν οι υπόλοιποι Έλληνες και να τους εξαποστείλουν στη χώρα των ταπεινωμένους για μίαν ακόμη φορά. Με το ίδιο σκεπτικό και ο Αλέξανδρος θέλησε να τιμωρήσει τους Πέρσες βασιλείς για τα δεινά που προκάλεσαν τόσες φορές στους Έλληνες, Ελλαδικούς και Μικρασιάτες. Μάλιστα ετιμώρησε πολλούς των Ελλήνων της Μ. Ασίας, διότι επολέμησαν στο πλευρό των Περσών εναντίον των υπολοίπων Ελλήνων, ενώ δεν ετιμώρησε άλλους μη ελληνικούς λαούς. Βεβαίως, πρωτίστως ετιμώρησε τους απανταχού Γεφυραίους ιουδαιοφοινικικής καταγωγής (οι οποίοι επέφεραν πολλά δεινά στους Έλληνες) εκδιώκοντάς τους απ' τις απελευθερούμενες περιοχές.

Δεν πρέπει να λησμονείται, ακόμη, ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες, τα μαντεία και τα μυστήρια ήσαν κοινά για όλους τους Έλληνες, όπως δεν πρέπει να λησμονείται και ο προπάππος του Ο.Η.Ε., οι Αμφικτιονίες! Θα πρέπει, επίσης, να τονισθεί ότι και άλλοι πελασγογενείς λαοί (όπως οι Λύδιοι και οι Πέρσες) είχαν σε υπόληψη τα μαντεία της Ελλάδος και έστελναν συχνά πλουσιότατα δώρα, αποδεικνύοντας έτσι ότι δεν ήσαν ξένοι προς τους Έλληνες. Όμως, οι Μήδοι Πέρσαι, αν και συγγενείς προς τους Πελασγούς φυλές, είχαν επηρεασθεί πολύ από ανατολικές συνήθειες και είχαν αναμιχθεί σε μεγάλο ποσοστό με μη πελασγικούς λαούς. Έτσι, γρήγορα άλλαξαν (όπως άλλωστε και οι Ινδοί Άριοι) και «ασιατοποιήθησαν» κατά κάποιον τρόπο, ομοιάζοντες πλέον κατά τα ήθη περισσότερον με τους Ασιάτες γείτονές των παρά με τους συγγενείς των λαούς.

Είναι αποδεδειγμένον πως μέσα στο χώρο που κατελάμβανε αυτή η θαυμάσια φυλή δεν υπήρχε όμοια πολιτιστική πρόοδος, όπως δεν υπάρχει ακόμη και τώρα σε κανένα κράτος ή ήπειρο, όσο πολιτισμένα και αν είναι. Υπήρχαν, βεβαίως, και εξελιγμένες ομάδες (π.χ. οι Ίωνες), αλλά υπήρχαν και μη εξελιγμένες, όπως π.χ. οι Θράκες και οι Ιλλυριοί (αναμεμιγμένοι αυτοί σε αρκετό ποσοστό από Δηναρικούς). Μόνο στην περίπτωση των Δωριέων στη Σπάρτη, οι κατεκτημένοι (μολονότι δεν εθεωρήθησαν ξένοι) παρέμειναν σε κατώτερη θέση από τους μιλιταριστές Δωριείς. Το ίδιο σχεδόν συμβαίνει και σήμερα στις μιλιταριστικές κοινωνίες, όπου ολόκληρος ο λαός θεωρείται κατώτερος, το ίδιο συνέβη και στο στρατιωτικό θεοκρατικό «Βυζάντιον». Σε πολύ παλαιότερες κοινωνίες, μάλιστα, υπήρχε η ανωτέρα τάξις των πολεμιστών, η οποία υπεσκελίζετο μόνον από την τάξη των ιερέων, κυρίως όπου υπήρχε θεοκρατικόν πολίτευμα. Σήμερα, βεβαίως, αυτές οι ανώτερες και οι κατώτερες τάξεις υπάρ-

χουν σε χειρότερη μορφή, αλλά είναι συγκαλυμμένες.

Πρέπει για μίαν ακόμη φορά να τονισθεί ότι, εκτός από την Ελληνική Χερσόνησο, και ο ευρύς μεσογειακός χώρος εκατοικείτο από πελασγικά φύλα. Είναι γνωστόν ακόμη ότι στην Παλαιστίνη, πολύ πριν εμφανισθούν στο προσκήνιο, πολύ πριν **"κατασκευασθούν"** από τον Μωυσή οι Ιουδαίοι με την ανεπιτυχή τελικώς συνένωση διαφορετικών φυλών, είχαν αναπτυχθεί υψηλού επιπέδου πελασγικοί πολιτισμοί. Το αποδεικνύουν σκελετικά ευρήματα της περιοχής. Όταν οι φυλές (που απετέλεσαν πολύ αργότερα τους Ιουδαίους) έφθασαν στην Παλαιστίνη, κατόρθωσαν να εξαφανίσουν αυτόν τον Πολιτισμό και να ιδιοποιηθούν μερικά από τα επιτεύγματά του, όσα τουλάχιστον ήσαν σε θέση να καταλάβουν, αφού δεν είχαν την πνευματική δύναμη των Ελλήνων. Είναι γνωστόν ακόμη και από την ίδια την Παλαιά Διαθήκη ότι στην περιοχή υπήρχαν πανίσχυρες πόλεις και χιλιόχρονος ελληνικός Πολιτισμός. Αυτές, όμως, οι πόλεις - κράτη έπασχαν από την αιώνια κατάρα των υπολοίπων Ελλήνων, την μεταξύ των έχθρα, η οποία επέτρεψε στους Ιουδαίους επιδρομείς να επικρατήσουν. Άλλωστε, αυτή η ελληνική κατάρα έγινε αιτία πολλές φορές να καταστραφούν ολόκληρα ελληνικά κράτη, π.χ. οι ελληνικές αποικίες της Ιταλίας, τα ελληνιστικά κραταιότατα βασίλεια, ολόκληρος ο Ελληνισμός από τους Ρωμαίους και η ίδια η μεταπολεμική Ελλάδα, με κομματικές παραταξιακές έχθρες πλέον.

Ο M.Nilsson στο βιβλίο του **"ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ"** αναφέρει πως μεγάλη σημασία αποδίδεται στις σχέσεις ανάμεσα στην κρητική, μυκηναϊκή θρησκεία και στις θρησκείες της Μ. Ασίας, καθόσον υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις ότι ο «προελληνικός» (δηλαδή ο πελασγικός ή πρωτοελληνικός) πληθυσμός της Ελλάδος ανήκε στην ίδια φυλή με αυτόν της Μ. Ασίας. Στην ίδια αυτή φυλή ανήκαν, επίσης, και οι Χετταίοι, οι οποίοι, όμως, δέχθηκαν μεγάλες επιρροές από τον βαβυλωνιακό πολιτισμό. Ο Nilsson εκφράζει, επί πλέον, την άποψη ότι τμήμα των Χετταίων τελικώς απερροφήθη από τους κατακτητές Βαβυλωνίους, ενώ οι υπόλοιποι συγχωνεύθησαν με τους γειτονικούς συγγενείς λαούς (πολύ πιθανόν τους Ουραρτού Αρμενίους).

Ένα, λοιπόν, απ' τα πελασγογενή φύλα ήσαν και οι Χετταίοι. Δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν έχει με βεβαιότητα εξακριβωθεί (παρ' όλες τις συστηματικές έρευνες των διαφόρων επιστημόνων) από πού ήλθαν οι Χετταίοι στη Μ. Ασία. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι κατήλθαν μέσω των δυτικών παραλίων του Ευξείνου Πόντου στηρίζοντας τον ισχυρισμό τους σε κάποια γλωσσολογικά στοιχεία. Η άποψις, όμως, αυτή δεν ευσταθεί, πρώτον διότι τα γλωσσολογικά στοιχεία από μόνα των δεν επαρκούν δια την εξακρίβωσιν της καταγωγής και της πορείας ενός λαού και δεύτερον διότι προσκρούει στα ίδια στοιχεία, που προσκρούει και η καταγωγή όλων των "Ινδοευρωπαίων" από τον βορρά.

Άλλοι, επιμένοντες και αυτοί στην τελείως απίθανη από βορρά κάθοδο των Χετταίων, για τους οποίους παραδέχονται ότι είναι "Ινδοευρωπαίοι", μας πληροφορούν πλήρεις βεβαιότητος ότι κατήλθον από τ' ανατολικά παράλια του Ευξείνου Πόντου. Προσκομίζουν δε ως απόδειξιν την γνώμη ενός Ρώσου αρχαιολόγου, του Κουφτίν, ο οποίος ανεκάλυψε μετά από ανασκαφές στην περιοχή του Ιγδίρ (στην κοιλάδα του Άνω Αράξη) σε πολλά στρώματα τα κατάλοιπα ενός πολιτισμού, ο οποίος αρχίζει από το Νεολιθικό στάδιο και φθάνει ομαλώς μέχρι το Χαλκολιθικό. Ευρέθησαν κεραμικά από μαύρα κυρίως και πολύ καλώς στιλβωμένα αγγεία μ' εγχάρακτα σχέδια, καθώς και πολλά άλλα ευρήματα, τα οποία ανήκουν στην τελευταία περίοδο (περί το 3100 π.Χ.). Περιέργως, ο λαός αυτού του πολιτισμού εξηφανίσθη, ενώ όπως λένε αργότερα κάποιος ανάλογος πολιτισμός ενεφανίσθη νοτιότερα στην πεδιάδα Άμουκ στη Β.Δ. Συρία, ο οποίος εικάζεται ότι είναι ο ίδιος με του Ιγδίρ. Οι προηγούμενοι οικισμοί κατεστράφησαν και στη θέση τους εκτίσθησαν νέοι. Στους νέους οικισμούς οι αρχαιολόγοι ανεκάλυψαν επίσης μαύρα στιλβωμένα εγχάρακτα αγγεία, τα οποία διεδέχθησαν τον προηγούμενο τύπο αγγείων, όπως επίσης ευρήκαν και πεταλόσχημες εστίες παρόμοιες μ' αυτές που είχαν ευρεθεί στο Ιγδίρ.

Παρόμοια ευρήματα, αλλά σε πολύ μικρές ποσότητες, ευρέθησαν και στην κεντρική Μ. Ασία, στους βασιλικούς τάφους του Αλατζά Χουγιούκ. Πρόκειται, βεβαίως, για τόσον ολίγα ευρήματα, τα οποία

θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως προϊόντα εμπορίου ή λεηλασιών, διότι αλλιώς (με αυτήν τη λογική της μεταναστεύσεως ολόκληρου λαού) θα έπρεπε (λόγω των κατάσπαρτων σε ολόκληρο σχεδόν τον κόσμο πλήθους μυκηναϊκών αγγείων και άλλων ευρημάτων) να ειπούμε ότι όλοι οι λαοί των τόπων αυτών ήσαν Μυκηναίοι, που μετανάστευαν συνεχώς ως τσιγγάνοι! Το γεγονός είναι ότι οι Μυκηναίοι είχαν ταξιδεύσει σ' αυτούς τους τόπους ή τουλάχιστον είχαν εμπορικές συναλλαγές με τους λαούς που τους κατοικούσαν ή είχαν ιδρύσει αποικίες, χωρίς να μεταβάλουν τη σύσταση του εντοπίου πληθυσμού. Κάλλιστα μπορεί να συνέβη κάτι παρόμοιον κι εκεί. Έχουν συνηθίσει πολλοί αρχαιολόγοι να δίδουν μικράν σημασίαν στο εμπόριο της εποχής εκείνης, θαλάσσιο και στεριανό, παρά τις μεγάλες ποσότητες ευρημάτων που πιστοποιούν εμπορικές ανταλλαγές. Όταν, βεβαίως, πρόκειται περί φοινικικών ή ιουδαϊκών(;) ευρημάτων, ανακράζουν με ηδονήν περί φοινικικού εμπορίου και τους μικρούς εμπορικούς σταθμούς των τους μετατρέπουν σε αποικίες...

Η θεωρία της από βορρά καθόδου των Χετταίων προσκρούει και σε κάτι πολύ σοβαρό. Ισχυρίζονται οι υπερασπισταί της ότι οι Χετταίοι εξεδιώχθησαν από την πρώτη άγνωστη κοιτίδα των (από ποιους;) κι έφθασαν στο Ιγδίρ, όπου ανέπτυξαν πολιτισμό, απ' εκεί πάλιν εξεδιώχθησαν (από ποιους πάλι), έφθασαν στην κοιλάδα του Άμουκ, όπου κατέκτησαν τους εντοπίους και όπου ανέπτυξαν τον ιδικόν των πολιτισμόν ανεπηρέαστον από τους προηγουμένους

εντοπίους πολιτισμούς. Δεν κατόρθωσαν ούτε εκεί να εύρουν την ησυχίαν των. Πάλιν ολόκληρος ο λαός εξεδιώχθη. Και δια τρίτην φοράν δεν μπορεί κάποιος ν' αποφύγει να θέσει την ερώτησιν, ποιοι τους έδιωξαν και ποιοι έμειναν εις την θέσιν των και πού επήγαν, τι απέγιναν εν ολίγοις; Η απάντησις είναι διπλωματικότατη: ή οι Χουρίτες ή οι Ακκάδιοι. Και από πού, τέλος πάντων, ήλθαν πάλιν αυτοί οι Χουρίτες και οι Ακκάδιοι; Τι έκαναν, λοιπόν, αυτοί οι τσιγγάνοι της αρχαιότητος; Επήδησαν τον δύσβατο Ταύρο και πέρασαν στην κοιλάδα του ποταμού Άλυος, όπου ανεμίχθησαν με τον εντόπιο λαό των **Χάττι** λαμβάνοντες τελικώς την ονομασία **Χετταίοι**! Βεβαίως, μετά από ολίγον διάστημα το πανίσχυρον κράτος των, η αυτοκρατορία των, εξηφανίσθη πάλιν δια μαγείας! Ως αυτοκρατορία, βεβαίως, δεν αποτελείται πλέον από έναν λαό, αλλά από μίαν - ας ειπούμε - συνομοσπονδία λαών συνήθως συγγενών μεταξύ των λόγω επιμειξιών, με πρωτεύουσα την Χαττούσα. Όλοι, λοιπόν, οι λαοί αυτοί διελύθησαν ως σποδός χωρίς ν' αφήσουν ίχνη ή κάποιοι εφρόντισαν γι' αυτό; Στην Παλαιά Διαθήκη π.χ. δεν αναφέρονται πουθενά ως λαός, αλλά σ' ένα σημείο τους διαφεύγει κι αναφέρεται ότι η μητέρα της "Ιερουσαλήμ" ήτο Χετταία, καθώς και ότι ένας στρατηγός του Δαυίδ, ο **Ουρίας**, ήτο Χετταίος. Αυτοί είναι όλοι κι όλοι οι Χετταίοι κατά τους Ιουδαίους.

Η τελική "εξαφάνισίς" των εγένετο σε ιστορικούς χρόνους. Πώς, όμως, είναι δυνατόν ένας παντοδύναμος λαός να εξαφανισθεί πλήρως; Η απορία αυτή οδηγεί σε κάποιο άλλο συμπέρασμα. Οι Χετταίοι ή Χιττίτες εξηφανίσθησαν μέσα σε μια νησιωτική και μικρασιατική λαοθάλασσα λαών της ιδίας καταγωγής, πράγμα που οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι Χετταίοι ως "ινδοευρωπαϊκό" και αυτοί φύλο απερροφήθησαν από τους υπόλοιπους συγγενείς Ινδοευρωπαίους, τους εντοπίους πελασγογενείς λαούς δηλαδή. Δεν ευσταθεί, λοιπόν, ο ισχυρισμός ότι κατήλθαν από βορρά. Πρόκειται καθαρά περί λαού εντοπίου. Το παρήγορο γεγονός, πάντως, είναι ότι αυτούς, αν και τους ονομάζουν Ινδοευρωπαίους, δεν τους έφεραν απ' τα υψίπεδα του Παμίρ ούτε απ' τη Λαπωνία (αν και έχει μείνει ανεξερεύνητο ακόμη το θέμα από πού τους «έφθασαν» στο Ιγδίρ)!

Υπάρχει, όμως, ακόμη ένα θέμα. Ποίας καταγωγής ήσαν οι "εντόπιοι" Χάττι; Θεωρούνται μη Ινδοευρωπαίοι, αλλά δεν προσδιορίζεται καμία άλλη καταγωγή εκτός από μεσογειακή και προϊνδοευρωπαϊκή. Αλλά, όπως έχει αναφερθεί, οι μεσογειακοί είναι οι Πελασγοί, δηλαδή οι απ' αυτούς ονομαζόμενοι "Ινδοευρωπαίοι". Το ίδιο συμβαίνει και με άλλους λαούς, οι οποίοι θεωρούνται ως "Μεσογειακοί" και "Προϊνδοευρωπαίοι".

Τα ολίγα ιστορικά στοιχεία που έχουν διασωθεί, λοιπόν, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο λαός αυτός, αφού μετά από διαφόρους πολέμους είχε εξασθενήσει, τελικώς δεν αφανίσθηκε, αλλά απερροφήθη από τους Βρύγες - Φρύγες (τους Θράκες δηλαδή που επέρασαν από τη Θράκη στη Μ. Ασία) και από τους Λυδούς, που ήσαν και οι δύο συγγενείς προς τους

Χετταίους λαοί, αργότερα δε από τους Έλληνες των μικρασιατικών πόλεων.

Ακόμη και από την εποχή του Τρωικού Πολέμου (με την συμβατική χρονολόγηση του περίπου 1200 π.Χ.), οι Χετταίοι δεν αναφέρονται, ενώ αναφέρονται οι Φρύγες, οι Μυσοί, οι Λύκιοι και άλλοι. Τι συνέβη, άραγε, και ενώ μέχρι το 1200 π.Χ. μεσουρανούσε η χιττιτική αυτοκρατορία, κατά τον πόλεμο της Τροίας εμφανίζονται στη θέση τους μόνο Φρύγες και Λυδοί; Μήπως επειδή συνέβη μία ανάμειξη λαών με ταυτόχρονη μετονομασία τους ή μήπως λόγω του ότι μόνον η άρχουσα τάξις ήσαν Χετταίοι; Πολλοί πιστεύουν ότι οι Χετταίοι απετέλεσαν μέρος των Λαών της Θαλάσσης και άλλοι πάλιν ότι μετανάστευσαν ομαδικώς στην Ιταλία, όπου μετονομάσθησαν σ' Ετρούσκους. Το πιθανότερον, πάντως, είναι οι Ετρούσκοι να ήσαν Τρώες φυγάδες και φυσικά μεταξύ των να υπήρχαν και κάποιοι από τους απορροφηθέντες πλέον Χετταίους. Έτσι εξηγείται και το "χιττιτικόν" όνομα Τάρχων, το οποίον ανευρίσκεται στους Ετρούσκους ως Ταρκύνιος. Άλλωστε, γνωρίζομεν ήδη ότι οι Ετρούσκοι ήσαν πελασγικό φύλο και όχι αγνώστου καταγωγής, όπως θέλουν να τους παρουσιάζουν. Μεταξύ των άλλων και ο **Διονύσιος ο Αλικαρνασσεύς** αναφέρει ότι οι Ετρούσκοι είναι ελληνικό φύλο, το οποίον ξεκίνησε από τον χώρον του Αιγαίου μαζί με Λυκίους και άλλα πελασγικά φύλα (και δη από την Αττική), μάλιστα, ως φαίνεται, πολύ πριν τον Τρωικό Πόλεμο.

Αυτοί μέσω της Ηπείρου, όπου ίδρυσαν το μαντείο της Δωδώνης, επέρασαν στην Ιταλία, στη σημερινή Αγκώνα, όπου πρωτοεγκατεστάθησαν. Κατόπιν έφθασαν στην Τυρρηνία. Πολύ αργότερα μερικοί εξ αυτών επέστρεψαν στην Ελλάδα ως Τυρρηνοί ή Τυρσηνοί και μαζί με Αιολείς επέρασαν στις νήσους του Αιγαίου και στη Μικρά Ασία. Πιθανόν, μάλιστα, απ' αυτούς να προέρχονται οι Πελασγοί-Χετταίοι και οι Πελασγοί-Μιτανί ή τουλάχιστον να συνδέονται με αυτούς. Υπάρχει, βεβαίως, και η πιθανότης να συνέβη το αντίθετον, δηλαδή οι Χετταίοι ή τμήμα των να είναι επανακάμψαντες στη Μ. Ασία Τυρρηνοί ή Ετρούσκοι. Όλα αυτά αποτελούν εικασίες και μόνον, αλλά μήπως τ' αντίθετα στοιχεία είναι τίποτε περισσότερον από εικασίες βαπτιζόμενες ως βεβαιότητες;

Το αίνιγμα, όμως, μεγαλώνει με την ίδρυση των λεγομένων "**Νεοχιττιτικών**" κρατών στη Συρία και στη Ν.Α. Μικρά Ασία, τα οποία (όπως φαίνεται) δεν ήσαν καθόλου χιττιτικά. Πάντως, διετηρήθησαν επί 500 έτη (1200 - 700 π.Χ.). Ούτε η γλώσσα των ούτε τα ήθη των ούτε και τα λοιπά πολιτιστικά στοιχεία ομοιάζουν για χιττιτικά ούτε καν η θρησκεία των. Μόνον τα ονόματα των βασιλέων των αποτελούν απόηχον της παλαιάς δόξης, χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει κάτι. Παραδείγματος χάριν, πολλοί βασιλείς και άρχοντες από την αρχαιότητα ήδη είχαν και έχουν ελληνικά ονόματα, αλλά δεν ήσαν Έλληνες, όπως και πολλοί Ιουδαίοι των ελληνιστικών χρόνων ελάμβαναν ελληνικά ονόματα. Ήσαν επηρεασμένοι

απ' τον ελληνικό Πολιτισμό και θα μπορούσαν ν' αποκληθούν Ελληνίζοντες. Τα κράτη αυτά μετά το 700 π.Χ. έπαυσαν να υφίστανται λόγω πλέον των Ακκαδικών επιδρομών και της τελικής επικρατήσεως στην περιοχή των σημιτών Ασσυροβαβυλωνίων εναλλάξ, οι οποίοι άλλαξαν τελείως τον πολιτικό χάρτη όλης της περιοχής μέχρι και τον Εύξεινο Πόντο.

Από τους Χετταίους, πάντως, έχουν διασωθεί πολλές επιγραφές, οι οποίες αναφέρουν τους Αχαιούς (Αχιγιάβα) ως ένα πανίσχυρο βασίλειο. Πολλοί διερωτώνται πού ευρίσκετο αυτό το βασίλειο, εάν ήτο νησιωτικό ή ήτο πελοποννησιακό. Και νησιωτικό ήτο και πελοποννησιακό, αφού αποτελούσε μίαν " Αυτοκρατορία" με ημιανεξαρτήτους βασιλείς και μ' έναν Άνακτα ή Βασιλέα των Βασιλέων, όπως θα τον αποκαλούσαν οι Πέρσες. Αυτό συνέβη, άλλωστε, με τον Άνακτα Αγαμέμνονα κατά την εποχή του Τρωικού Πολέμου.

Πολύ πιθανόν - και μάλιστα υπάρχουν στοιχεία που το επιβεβαιώνουν - το βασίλειον της Ευαγορίτιδος - Ουραρτού να υπήγετο στους Αχιγιάβα ή τουλάχιστον να ήσαν σύμμαχοι με αυτούς. Οι Χετταίοι δεν τολμούσαν να επιτεθούν στο βασίλειο αυτό, παρά μόνον όταν είδαν εξασθενημένους τους Αχαιούς. Τότε κατέστρεψαν την Ευαγορίτιδα και άφησαν κυρίους τους σημίτες Φοίνικες. Η γνωστή ως καταστροφή της Ευαγορίτιδος> Ουγκαρίτ, που έγινε από τους Λαούς της Θαλάσσης, είναι η δεύτερη καταστροφή, κατά την οποίαν εξεδίωξαν τους

Χετταίους απ' αυτήν κι εκδικήθηκαν για την εκδίωξη των Αχαιών του Νικομήδους.

Η γραφή των Χετταίων είναι σφηνοειδής, όπως των Ασσυροβαβυλωνίων, αλλά η γλώσσα των διαφορετική, αφού είναι πελασγογενής ινδοευρωπαϊκή. Λόγω της γειτνίασης επήραν την γραφή των γειτόνων των, αλλά όχι και την γλώσσα. Δεν πρόλαβαν να πάρουν την πρώτη ελληνική γραφή, την οποίαν είχαν οι Έλληνες της Ευαγορίτιδος και διετήρησαν οι αντικαταστάτες των Σημίτες ή σημιτοποιηθέντες Φοίνικες. Ίσως, όμως, και να μην το επεδίωξαν, αφού δεν είχαν δημιουργικότητα σε πνευματικά θέματα, όπως φιλοσοφία κ.λ.π. (όπως οι Έλληνες) και τους αρκούσε το ατελές σύστημά των (όπως αρκούσε σε όλους τους σημιτογενείς λαούς), το οποίον εχρειάζοντο μόνον για πρακτικούς λόγους. Κανένα σύγγραμμα υψηλών εννοιών δεν άφησαν αυτοί οι λαοί, αφού ούτε το πνευματικό των επίπεδο τους το επέτρεπε ούτε και η γραφή των. Μόνον μετά από πολλούς αιώνες οι Άραβες βελτιώνοντάς το με την προσθήκη σημείων, που παριστούσαν τα φωνήεντα, επέτυχαν να συγγράψουν πολλά συγγράμματα, αν και τα περισσότερα ομολογούν ότι τα είχαν εμπνευστεί από τους Έλληνες φιλοσόφους ή ακόμη ότι ήσαν μεταφράσεις των.

Το πιθανότερον είναι ότι οι Χετταίοι απετελούντο από ομάδες (Η)Ετεοκρητών Κρείττων, αληθινών δηλαδή Κρείττων, Αιολέων, Τυρρηνών, Θρακών και άλλων πελασγικών φύλων. Η αρχική των εμφάνιση στην κεντρική Μ. Ασία πραγματοποιείται κατά τα

τέλη της 3ης π.Χ. χιλιετίας. Εκεί ευρήκαν ένα λαό "**α-γνώστου**" καταγωγής, τους Χάττι, τους οποίους και αφομοίωσαν. Το όνομα των Χάττι, πάντως, δηλώνει ότι κάθε άλλο παρά άγνωστος ήτο ο λαός αυτός. Ήτο σίγουρα συγγενής προς αυτούς λαός, γι' αυτό και είχε αφομοιωθεί τόσο εύκολα. Αχαιοί (Η)ετέοι Χετταίοι ΧαΑχ Χάττι είναι η ίδια ρίζα και σημαίνει ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ (μήπως άνθρωποι ή Λαοί της Θαλάσσης;). Η ρίζα -αχ σημαίνει νερό στην ελληνική και στη λατινική μετετράπη σε AQUA.

Άλλωστε, υπάρχουν μαρτυρίες ότι από την 4η ήδη χιλιετία υπήρχαν στην περιοχή πελασγικοί λαοί, δηλαδή ελληνικοί. Στ' Αργοναυτικά αναφέρεται ότι μετά την Κολχίδα (όπου εβασίλευε ο πρώην βασιλεύς της Κορίνθου - Εφύρας Αιήτης) υπήρχε η φυλή των Μινύων, πασίγνωστη ελληνική φυλή, η οποία κατοικούσε στον Ορχομενό και στη Μαγνησία. Βεβαίως, αφού οι Μινύες ήσαν πανάρχαιοι στον ελλαδικό χώρο, εξάγεται το συμπέρασμα ότι οι Μινύαι του Ευξείνου Πόντου ήσαν άποικοί των και όχι το αντίθετον. Μινύαι, άλλωστε, ήσαν και οι οργανωταί της Αργοναυτικής Εκστρατείας!

Η λογική, πάντως, μας υπαγορεύει ότι ένας λαός φεύγει από τον τόπο του συνήθως λόγω κακών συνθηκών ή λόγω υπερπληθυσμού. Αντιθέτως, εμπορικοί ή τυχοδιωκτικοί λόγοι προκαλούν όχι πλέον ομαδικές μετακινήσεις λαών, αλλά προσωρινές εκστρατείες, από τις οποίες υπάρχει και επιστροφή. Εις περίπτωσιν δε, κατά την οποίαν θα ευρεθούν πολύ ευνοϊκές συνθήκες, προσκαλούνται και άλλοι

προς ενίσχυσιν του αποικισμού. Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, οι απόγονοι ελθόντων απ' εκεί λαών να επιστρέψουν ομαδικώς ως άποικοι και μάλιστα τόσο γρήγορα στη χώρα, την οποίαν εγκατέλειψαν; Πώς οι μετέπειτα Έλληνες άποικοι επέστρεψαν και αποίκησαν τόπους, τους οποίους οι πρόγονοί των "εγκατέλειψαν" αναζητώντας καλύτερους; Με ποια λογική θα πιστεύσει κανείς ότι επανήλθαν στις κακές συνθήκες ζωής ή στον υπερπληθυσμό; Έφυγαν π.χ. από την Ρωσία για να επιστρέψουν να την αποικίσουν ευρίσκοντας τελικώς πλούτη στον τόπο, απ' τον οποίο έφυγαν για καλύτερα μέρη; Ή μήπως επανέκαμψαν θέλοντας να ξαναγεμίσουν τις αρχικές "**κοιτίδες**" των, τις οποίες είχαν τελείως αδειάσει κάνοντας λάθος στους υπολογισμούς των; Ως σκέψεις και μόνον τα ερωτήματα αυτά δεν είναι δυνατόν να ευσταθούν, πόσο μάλλον ως αποδείξεις για μεταναστεύσεις λαών!

Οι ίδιοι οι Κόλχοι πρέπει να είχαν άμεση σχέση με την Εφύρα (Κόρινθο), αφού ο βασιλεύς των Αιήτης ήτο πρώτα βασιλεύς της. Οι συγγένειες και οι καταγωγές δεν ήσαν και πολύ τυχαίες στην ελληνική Μυθολογία, μάλλον δεν ήσαν καθόλου τυχαίες. Όταν έλεγαν ότι κάποιος ήτο υιός του Διός ή του Ποσειδώνος, δεν επίστευαν ότι όντως ήτο υιός τους, αλλά είναι βέβαιον ότι υπήρχε συγγένεια μεταξύ αυτού και των θεών, που ήσαν συνωνυμοί του κι ελατρεύοντο από άλλους λαούς. Ως παράδειγμα λέγεται ότι οι Ηλιάδες, οι θεωρούμενοι ως υιοί του Ηλίου, αποίκησαν κάποιους τόπους κι έδωσαν τ' όνομά των σε κάποιες πόλεις. Αυτό σημαίνει ότι

μά των σε κάποιες πόλεις. Αυτό σημαίνει ότι συγγενή φύλα ίδρυσαν αυτές τις πόλεις και μάλιστα ότι οι αρχηγοί των ήσαν συγγενείς ή ομόφυλοι.

Στις αρχές του 19ου αιώνος ευρέθησαν σε πολλές περιοχές της Μ. Ασίας (Μπογκάζκιοϊ, Αλατζά Χουγιούκ, Γκιαούρ Κελεσί κ.α.) πολλά αγγεία, πλάκες μ' επιγραφές και άλλα ευρήματα. Οι Γερμανοί και Άγγλοι αρχαιολόγοι συσχέτισαν αυτά τα ευρήματα με μίαν σειράν άλλων, τα οποία είχαν ευρεθεί σε περιοχές πολύ απομακρυσμένες μεταξύ των μέχρι και τον Ευφράτη. Όλοι σχεδόν οι αρχαιολόγοι συμφώνησαν ότι αυτά τα ευρήματα στο σύνολό τους ανήκαν στον ίδιο λαό, ο οποίος είχε ακμάσει από τα τέλη της 3ης χιλιετίας π.Χ. μέχρι τις αρχές της 2ας. Το 1876 ανεκοινώθη ότι ο λαός αυτός ήσαν οι Χετταίοι.

Το 1916 ο γνωστός Τσέχος γλωσσολόγος **Μπέντριχ Χρόζνυ** κατόρθωσε να μεταφράσει πολλές απ' αυτές τις εικονογραφικές και ιερογλυφικές επιγραφές και να φανερωθεί ότι η γλώσσα που χρησιμοποιούσαν ήτο συγγενής με την ετεοκρητική ελληνική και την Αγοβάν αρμενική, φυσικά και με την γλώσσα των Πελασγών προγόνων όλων αυτών. Και αυτό σύμπτωσις είναι, άραγε;

Ως μέλη του έθνους των Χετταίων αναφέρονται και οι Λούκκι (Λύκιοι), οι οποίοι είναι γνωστόν ότι ανήκαν στα πελασγικά μικρασιατικά φύλα, αλλά και στους "**Λαούς της Θαλάσσης**". Άλλη σύμπτωσις ή μήπως όλα αυτά αποκρύπτονται επιμελώς, διότι δεν συμφέρουν σε ορισμένους κύκλους; Γνωρίζομε πολύ καλά ότι οι Λαοί της Θαλάσσης ήσαν

πελασγικά φύλα και οι Λύκιοι αποδεδειγμένως ήσαν Έλληνες.

Ο Στράβων λέγει:

ΩΣΤΕ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΚΑΖΟΥΣΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗΔΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΡΜΕΝΙΟΥΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΟΙΣ ΘΕΤΤΑΛΟΙΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΙΑΣΟΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΔΕΙΑΣ, ΕΥΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Οι Αρμένιοι λέγονται Χαϊχ στην αρμενική, πράγμα το οποίον δηλώνει ότι ίσως υπάρχει μία πιθανότατη (αν όχι βεβαία) σχέση με την ονομασία Αχαιοί! Όμως, πάλιν η ρίζα αυτή έχει την έννοια του **«ύδατος»** εις την πελασγική ελληνική, οπότε Αχαιοί, Χαΐχ (Αρμένιοι), Χετταίοι, Χάττι, Αχιγιάβα, οι άνθρωποι των υδάτων, οι "**Λαοί της Θαλάσσης**". Χαττούσα και η μικρασιατική πόλη. Ποτέ τόσα πολλά στοιχεία και τόσες πολλές συμπτώσεις δεν εθεωρήθησαν τυχαία. Στην επιστήμη, εξ άλλου, δεν υπάρχει χώρος για τόσες πολλές τυχαίες συμπτώσεις!

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ

Μελέτες επί μελετών πραγματοποιούνται σε ολόκληρο τον κόσμο σχετικά με την εξακρίβωση της γλώσσας, η οποία ομιλήθηκε από το πρώτο ον, που θεωρήθηκε Άνθρωπος. Βεβαίως, ακόμη δεν εκαθορίσθη ποιος από τους πολλούς ευρεθέντας και θεωρηθέντας προγόνους του Ανθρώπου μπορεί πράγματι να θεωρηθεί Άνθρωπος. Λείπουν, όπως ισχυρίζονται, κάποιοι κρίκοι, οι οποίοι να τους συνδέουν με τον σημερινό «έμφρονα», αλλά **άφρονα** Άνθρωπο!

Πρέπει αρχικά, λοιπόν, να προσδιορισθεί ποιο από τα «πιθηκοειδή» που παρουσιάζονται έχει τα πνευματικά - έστω και πρωτόγονα - χαρακτηριστικά, τα οποία μπορούν να τα κατατάξουν στη σημερινή τουλάχιστον Ανθρωπότητα. Προς το παρόν απόλυτη βεβαιότης για την ανθρώπινη ύπαρξη υπάρχει μόνον για τους Νεαντερταλίους και τον Έμφρονα Άνθρωπο. Ο Έμφρων (;) φαίνεται πως αποδεικνύεται ότι πρωτοενεφανίσθη στον Νότιο Αίμο από τα ευρήματα στο σπήλαιο Πετραλώνων Χαλκιδικής, τα οποία είναι τα παλαιότερα της Ευρώπης, αλλά και του κόσμου ολόκληρου, 1.000.000 ετών!

Τα πρώτα ή τουλάχιστον από τα παλαιότερα ίχνη φωτιάς στον κόσμο ευρέθησαν στο ανωτέρω σπήλαιο και είναι μόλις 500.000 ετών. Εκεί ευρέθη, επίσης, ένας σκελετός Αρχανθρώπου μαζί με το κρανίο του, ηλικίας 700.000 ετών. Τα ευρήματα αυτά ανεκοινώθησαν πολλά χρόνια ενωρίτερον, αλλ' από

τότε, αντί να διαλαληθούν στην οικουμένη ολόκληρη, «Έλληνες» πολιτικοί και άνθρωποι του «πνεύματος» προσπάθησαν να τ' αποκρύψουν. Κατέλαβαν, μάλιστα, βιαίως και με τρομοκρατικές ενέργειες το σπήλαιο μη επιτρέποντας σε διεθνούς φήμης ερευνητάς να ερευνήσουν ξανά καταστρέφοντας επί πλέον και πολλά ευρήματα. Ποιοι προέβησαν σε τέτοιου είδους εγκλήματα; Μα εξωνισμένοι και ανθέλληνες του γνωστού μας εσμού, οι οποίοι συν τοις άλλοις εξαγόρασαν εντόπια άνοα ανθρωπάρια. Τώρα, βεβαίως, η δικαιοσύνη απέδωσε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι κι έτσι επεστράφησαν σ' αυτόν που έκαμε αυτές τις ανακαλύψεις.

Ο δόκτωρ Πουλιανός απέδειξε την αυτοχθονία των Ελλήνων και αυτό είναι που δεν του συγχωρούν. Προέβη δε σε ανακοίνωση περί αυτού στο Ανθρωπολογικό Συνέδριο του Πανεπιστημίου του Μπορντώ. Βεβαίως, ο **«εκλεκτός του Θεού»** λαός επιμένει στην δημιουργία του πρώτου Ανθρώπου, του Αδάμ, περί τα 6.000 χρόνια πριν από σήμερα! Εποχή, κατά την οποίαν ήδη μεσουρανούσε ο πολιτισμός των Ελλήνων Πελασγών, οι οποίοι 2.000 έτη προ του Αδάμ είχαν εφεύρει και την γραφήν!

Ανθρώπινη λαλιά, λοιπόν, πρωτακούστηκε σ' αυτήν την με θαυμάσιο κλίμα περιοχή και όχι στις τότε παγωμένες εκτάσεις του Βορρά. Ομιλούμε για ιστορία 700.000 ετών (και πιθανόν πάνω από 2.000.000 ετών). Δεν είναι δυνατόν, φυσικά, να ισχυρισθεί κανείς ότι η γλώσσα των ήτο η ελληνική με την σημερινή μορφή της. Το μόνον βέβαιον είναι ότι

αρχικώς πολλές από τις πρωτόλειες λέξεις του Ανθρώπου ήσαν ονοματοποιήσεις πραγμάτων από τον ήχον των. Φαίνεται, πάντως, ότι μία πιο πρωτόγονη ελληνική γλώσσα ομιλείται εδώ και 30.000 - 40.000 έτη τουλάχιστον.

Αποδεικνύεται από διαφόρους λαμπρούς επιστήμονας ότι η πρωτογλώσσα εδημιουργήθη εδώ και απ' εδώ διεσκορπίσθη σ' ολόκληρο τον κόσμο με την απαραίτητη παραφθορά της και με την πρόσμιξιν βαρβαρικών στοιχείων και βαρβαρικής προφοράς. Το αποδεικνύουν, άλλωστε, αυτές τούτες οι σημερινές γλώσσες, οι οποίες κατά ένα πολύ μεγάλο ποσοστό τους προέρχονται από την ελληνική, την οποίαν βεβαίως έχουν εκβαρβαρίσει.

Πολλές «σοφές» κεφαλές, πάντως, επιμένουν ακόμη ότι η ελληνική γλώσσα προήλθε, όπως και οι άλλες ιαπετικές γλώσσες, από την σανσκριτική! Όμως η σανσκριτική δεν έχει προϊστορία, αφού το αλφάβητό της δεν έχει «προγόνους». Το αλφάβητο της σανσκριτικής συναντάται ξαφνικά φθογγολογικό μη ακολουθώντας την πορεία όλων των αλφαβήτων. Δεν έχει ιερογλυφικά, δεν έχει ιδεογραφικά και συλλαβικά συστήματα γραφής. Αυτό σημαίνει ότι παρελήφθη έτοιμο και με κατάλληλες μικροπαραφθορές παρουσιάσθηκε μετέωρο σαν μανιτάρι. Υπάρχουν, βεβαίως, ομοιότητες με την ελληνική, αλλ' αυτές οφείλονται στη μετακίνηση Πελασγών - Αρίων από το Αιγαίον προς τις Ινδίες, η οποία πραγματοποιήθηκε σε δύο τουλάχιστον περιόδους και από δύο διαφορετικές διαδρομές. «Εμβολιασμός» Πελασγών - Αρίων πραγματοποιήθηκε ξανά κατά την εκστρατεία του Διονύσου προς απώθησιν των στρατευμάτων του Δηριάδη-Dariaduna και ενίσχυσιν των Αρίων των Ινδιών (πιθανότατα η μάχη που περιγράφει η Μαχαμπαράτα). Υπάρχει και άλλη μία ελληνική εκστρατεία στις Ινδίες, παλαιότερη της του Διονύσου, αυτή του Ηρακλέους, για την οποία, όμως, δεν υπάρχουν πολλά στοιχεία. Πρόκειται για την εισβολή των Πελασγών Τερμιλών στις Ινδίες, οι οποίοι με προσμίξεις απετέλεσαν τους δραβιδικούς λαούς.

Όλα αυτά είναι ανύπαρκτα για την συμβατική «Ιστορία», η οποία διδάσκεται και δεν αναφέρονται ούτε καν για να διαψευσθούν. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν είναι δυνατόν να διαψευσθούν κατά τρόπον επιστημονικόν και οι ιθύνοντες φοβούνται ότι πρέπει ν' αναθεωρηθούν τα πάντα. Έτσι, αποσιωπούνται τα εκάστοτε ευρήματα, τα οποία (ευτυχώς) παρουσιάζονται από μερικούς ιδιώτες και πολλές φορές ερασιτέχνες ιστορικούς ερευνητές. Ως πότε, όμως, αυτός ο πόλεμος εναντίον παντός ελληνικού; Ως πότε Έλληνες θα πολεμούν τον ελληνισμό;

Καθαρώς ελληνικές λέξεις, λέξεις που δεν θα μπορούσαν να δημιουργηθούν σε άλλο τόπο, υπάρχουν σε όλες τις γλώσσες και μάλιστα το αξιοπερίεργον είναι ότι στις άλλες γλώσσες διατηρούν ακόμη και την δάσυνσίν των (όπως π.χ. Helen, Hercules, haemagogue και όλα τα σύνθετα με πρώτο συνθετικό το αίμα που δασύνεται, επίσης στις hagiography, halo, harmony, hecatomb και χιλιάδες άλλες, ακόμη

και ως δεύτερα συνθετικά). Στο μονοτονικό ιδικόν μας σύστημα κατηργήθη η δασεία, χωρίς να υπολογισθούν τα τεράστια προβλήματα, τουλάχιστον των συνθέτων λέξεων (π.χ. γιατί αφ-ορμή και όχι απ-ορμή, γιατί έφ-οδος και όχι έπ-οδος, γιατί υφ-αρπάζω και όχι υπ-αρπάζω και χιλιάδες άλλα παραδείγματα). Στις ξένες γλώσσες παρατηρούμε ότι έχουν διασωθεί ακόμη και τα διπλά ρο με δάσυνσιν του δευτέρου (π.χ. Hemorrhoid, ο αιμορροϊδικός).

Κι όμως καταβάλλεται προσπάθεια λέξεις και ονόματα ελληνικά να θεωρηθούν ως παράγωγα σανσκριτικών προτύπων. Την λέξιν π.χ. Προμηθεύς (που σημαίνει αυτόν που πριν ομιλήσει ή πράξει κάτι, σκέπτεται) την θεωρούν πως προέρχεται από το σανσκριτικό Πραμάνθους, που σημαίνει ανθισμένο κλαδί. Άραγε, πώς ετυμολογούν τον αδελφόν του Προμηθέως, τον Επιμηθέα, αυτόν δηλαδή που σκέπτεται, αφού ομιλήσει ή πράξει; Ισχυρίζονται ότι προέρχεται από κανένα «επιμάνθους», που σημαίνει ξερό κλαδί;

Είναι φανερόν πως ευρέθησαν συγγένειες, αλλά δεν ελήφθη υπ' όψιν καθόλου ο χρόνος, κατά τον οποίον πρωτοενεφανίσθησαν οι λέξεις. Κατά τον τρόπον αυτόν εδημιουργήθη ένα ανόητον πρωθύστερον σχήμα, στο οποίο δεν είναι δυνατόν να δοθεί εξήγησις πώς εδημιουργήθησαν αυτές οι λέξεις στη σανσκριτική και όχι στην ελληνική πρωτογλώσσα.

Δεν πρέπει, βεβαίως, αυτές οι προσπάθειες εναντίον της ελληνικής γλώσσης και του ελληνικού πολιτισμού να προκαλούν εντύπωσιν, αφού δεν ξεκίνησαν σήμερα. Όλες οι προσπάθειες επί χιλιετίες τώρα τείνουν ν' αποδείξουν - ανεπιτυχώς τελικώς - ότι οι Έλληνες δεν προσέφεραν τίποτε στην Ανθρωπότητα. Έφθασαν στο σημείο να ισχυρίζονται εμμέσως ότι η καταγωγή του ελληνικού Πολιτισμού είναι από τον βορρά, από την ανατολή, από την δύση ή και από την Μαύρη Αφρική! Δεν τολμούν να παραδεχθούν ότι οι Έλληνες δεν ξεκίνησαν από εκεί, αλλά έφθασαν εκεί!

Όσον αφορά τώρα το αλφάβητον, όπως έχει ήδη αναφερθεί, η τελική υποχώρησις των φοινικιστών είναι ότι οι Έλληνες επήραν μόνον τα σχήματα των γραμμάτων από τους Φοίνικες. Είναι φανερόν ότι προσπαθούν απεγνωσμένως να πείσουν για την φοινικικήν καταγωγήν του αλφαβήτου, αλλά οι πανάρχαιες γραφές στις πινακίδες που ευρέθησαν στο Δισπηλιό Καστοριάς, στα Γιούρα Αλλονήσου και στην Γκλοζέλ της Γαλλίας τους διαψεύδουν πανηγυρικώς:

α) Στη γραφή των Γιούρων της περιοχής Αλλονήσου (6000 π.Χ.) ευρίσκομε τα **A,V, J, P, Δ, S, Υ** και κάποια άλλα γράμματα ελαφρώς διαφορετικά από τα σημερινά.

β) Στη γραφή του Δισπηλιού Καστοριάς (5250 π.Χ.) ευρίσκομε τα **Α, Ε, Π, J, Γ, Μ, Η, S, Δ, Π** και κάποια άλλα ελαφρώς διαφορετικά από τα σημερινά.

γ) Στη γραφή Πύλου τα **Α, Σ, Τ, Ψ, Θ, F, Χ** και κάποια άλλα ελαφρώς διαφορετικά από τα σημερινά.

δ) Στη γραφή Γκλοζέλ τα **Α, Γ, Τ, Π, Υ, J, I, C, M, V, O, Z, P, Θ** ή **Φ, Δ, Η, Σ, F** και κάποια άλλα ελαφρώς διαφορετικά από τα σημερινά.

Παρόμοια σχήματα ευρίσκουμε και στις νεολιθικές γραφές του Διμηνίου και της Λερής.

Τι αντέγραψαν, λοιπόν, οι Έλληνες από τους Φοίνικες; Εξ άλλου εκείνοι, οι οποίοι είχαν αρχικώς το λεγόμενο φοινικικόν αλφάβητον, ήσαν οι Έλληνες Φοίνικες της Ευαγορίτιδος-Ουγκαρίτ, οι οποίοι εξεδιώχθησαν από τους Χετταίους και την ονομασία των εκληρονόμησαν οι Σημίτες της περιοχής. Τίποτα, λοιπόν, δεν αντέγραψαν, αφού όλα ήσαν ελληνικές εφευρέσεις...

Το δήθεν πρόβλημα της καταγωγής των Πελασγών (που βεβαίως είναι απολύτως συνυφασμένο με την καταγωγή των Ελλήνων) ουδόλως υφίσταται, όσο και εάν κάποιοι επιμένουν στις παλαιές λανθασμένες θεωρίες. Πολλές αποδείξεις υπάρχουν γι' αυτό. Μία ακόμη απόδειξιν αποτελεί το γεγονός ότι οι Πελασγοί είναι εκείνοι, οι οποίοι στον ελλαδικό χώρο μετονομάσθησαν σ' Έλληνες, καθώς το μαρτυρά και η γλώσσα των, ενώ στο γύρω χώρο (Ευρώπη και Μ. Ασία) έλαβαν και άλλα ονόματα, όπως Αρμένιοι, Φοίνικες (όχι οι μετέπειτα Σημίτες Φοίνικες, που ιδιοποιήθησαν το όνομά των), Μήδοι, Πέρσες και άλλοι λευκοί λαοί, μέχρι και οι Άριοι των Ινδιών που έφθασαν εκεί από το Αιγαίον. Βεβαίως, δεν αρκεί το στοιχείο της γλώσσας για να εντοπίσομε την καταγωγήν ενός λαού, αλλά δεν παύει ν' αποτελεί ένα από τα βασικά ισχυρά στοιχεία προ-

στιθέμενο σε άλλα, ανθρωπολογικά, γεωγραφικά, ιστορικά, αλλά και μυθολογικά. Μέχρι πριν από τον Μάικ Βέντρις, όπως ανεφέρθη, αυθαιρέτως κάποιοι δεν θεωρούσαν ελληνική ούτε καν την γλώσσα που ομιλούσαν οι Αχαιοί, πόσο μάλλον την γλώσσα των Πελασγών. Την ονόμαζαν προελληνική και φυσικά μη "ινδοευρωπαϊκή", προσπαθώντας πάντοτε ν' απομακρύνονται από κάθε πιθανότητα ν' αναγνωρισθούν οι Έλληνες ως Πελασγοί ή αντιστρόφως. Μάλιστα, κάποια σκοπιανή «γλωσσολόγος» ισχυρίσθη ότι ακόμη και ο Όμηρος έγραψε τα Έπη του εις άπταιστον «μακεδονικήν», με άλλα λόγια στη σλαβική των Σκοπίων, η οποία μόλις τώρα αποκτά μία κατασκευασμένη γραμματική και συντακτικό!

Εξακολουθούν ορισμένοι αμετανόητοι να ισχυρίζονται ότι η γλώσσα των Πελασγών δεν ήτο ελληνική, εν αντιθέσει προς την γλώσσα των "επιδρομέων" Ελλήνων, την οποία θεωρούσαν ξενόφερτον "ινδοευρωπαϊκήν" και μάλιστα θυγατρικήν της σανσκριτικής, της οποίας είναι φανερόν ότι είναι «μητέρα». Την άποψη αυτή παραδέχονται ακόμη και οι Ινδοί, αλλά όχι κάποιες ελληνικές «διάνοιες», που απελπισμένα παραμένουν προσκεκολλημένοι στην ινδοευρωπαϊκή θεωρία. Πολλοί γλωσσολόγοι, λοιπόν, και αρχαιολόγοι, κορυφές της γλωσσολογίας και της αρχαιολογίας, αποδεικνύουν το αντίθετον εξαγριώνοντας τους ανθέλληνες, που συνεχίζουν ατάραχοι τις συνεχώς καταρριπτόμενες θεωρίες των, τις οποίες μάλιστα ανενόχλητοι ενσταλάζουν μέσω των σχολείων στην ελληνική νεολαία.

Ο διακεκριμένος Γερμανός Γλωσσολόγος και Εθνολόγος **Φραγκ. Βοπ** (1791-1867) με την ανακάλυψιν της συγκριτικής γλωσσολογίας απεκάλυψε ότι η σανσκριτική (θεωρούμενη υπό των ινδοευρωπαϊστών ως ο σκελετός όλων των γλωσσών της Δυτ. Ασίας) στηρίζεται στην ελληνική και όχι όπως ήθελαν και θέλουν να πιστεύουν οι ανθέλληνες "γλωσσολόγοι".

Μία γλώσσα που έχει προγονικά "αλφάβητα" συλλαβικά, εικονογραφικά και ιερογλυφικά δεν είναι δυνατόν να προέρχεται από μία γλώσσα, η οποία ποτέ δεν είχε ως πρόγονο έστω και μία συλλαβική γραφή, αλλά εμφανίζεται απ' ευθείας με φθογγολογικό "αλφάβητο" και μάλιστα πολύ αργότερα από την λεγόμενη θυγατρική ελληνική. Η σανσκριτική δεν έχει ως πρόγονο ιδικόν της συλλαβικό «αλφάβητο» και ακόμη περισσότερο δεν έχει ιερογλυφικήν ή ιδεογραφικήν γραφήν, ενώ η θεωρούμενη κακώς ως θυγατρική της (η ελληνική δηλαδή) έχει περισσότερα από δύο φθογγολογικά αλφάβητα, αλλά και συλλαβικήν και ιερογλυφικήν και ιδεογραφικήν γραφήν! Αυτό έχει ήδη αποδειχθεί από τον Βέντρις με την μετάφρασιν της Γραμμικής Β' που είναι συλλαβική και ελληνική. Αναμένονται τ' αποτελέσματα από τις έρευνες για την Γραμμικήν Α' και την αποκρυπτογράφησιν της γραφής του Δίσκου της Φαιστού. Ήδη στους επιστημονικούς κύκλους έχει διαδοθεί ότι ο Δίσκος της Φαιστού μετεφράσθη από κάποιον Ρώσο γλωσσολόγο, ο οποίος

ευρήκε ότι η γραφή είναι συλλαβική ελληνική και ότι το περιεχόμενό του είναι ο μύθος του Περσέως.

Ίσως θα ήτο σκόπιμον ν' αναφερθεί για μία ακόμη φορά ότι ο **Μάικ Βέντρις,** που ήλθε σε σύγκρουσιν με το ανθελληνικόν κατεστημένον και το ενίκησε κατά κράτος, "συμπτωματικώς" έπαθε κάποιο "αυτοκινητιστικό ατύχημα". Τον εκτύπησε ένα φορτηγό στις 6 Φεβρουαρίου του 1956, ολίγον πριν αρχίσει την αποκρυπτογράφησιν επιγραφών της Γραμμικής Α' και Κρητικών εικονογραφημάτων.

Προς επιβεβαίωσιν της προτεραιότητος της ελληνικής γλώσσης έναντι της σανσκριτικής πρέπει ν' αναφερθεί ακόμη ότι ήδη η αποδεδειγμένη ως ελληνική Γραμμική Γραφή Β' είναι παλαιοτέρα της πρώτης αρχαίας ινδικής γραφής, η οποία χρονολογείται μόλις το 1200 π.Χ., ενώ η Γραμμική Β' χρονολογείται από το 1450-1200. Η Γραμμική Α' φυσικά είναι πολύ αρχαιοτέρα και ακόμη αρχαιότερες οι γραφές Αλοννήσου, (8.000 ετών) και Δισπηλιού (7.260 ετών)!

Δύο επιγραφές της Γραμμικής Α', οι οποίες ευρέθηκαν το 1931 (!) στα Πηλικάτα της Ιθάκης έχουν μεταφρασθεί από τον Γάλλο καθηγητή **Paul Faure**. Το γεγονός αυτό δεν επιβεβαιώνεται, αλλά και δεν διαψεύδεται από τους Έλληνες επιστήμονες. Αυτές, λοιπόν, οι δύο επιγραφές της λεγόμενης Πρωτοελλαδικής εποχής (οι οποίες, ειρήσθω εν παρόδω, εταξίδευσαν από τότε στη Γαλλία) βεβαιώνουν ότι οι ΕΛΛΗΝΕΣ του 3000-2660 π.Χ., έστω και αν δεν ονομάζονται ακόμη Έλληνες, ομιλούσαν την ελληνική

Ο διακεκριμένος Γερμανός Γλωσσολόγος και Εθνολόγος **Φραγκ. Βοπ** (1791-1867) με την ανακάλυψιν της συγκριτικής γλωσσολογίας απεκάλυψε ότι η σανσκριτική (θεωρούμενη υπό των ινδοευρωπαϊστών ως ο σκελετός όλων των γλωσσών της Δυτ. Ασίας) στηρίζεται στην ελληνική και όχι όπως ήθελαν και θέλουν να πιστεύουν οι ανθέλληνες "γλωσσολόγοι".

Μία γλώσσα που έχει προγονικά "αλφάβητα" συλλαβικά, εικονογραφικά και ιερογλυφικά δεν είναι δυνατόν να προέρχεται από μία γλώσσα, η οποία ποτέ δεν είχε ως πρόγονο έστω και μία συλλαβική γραφή, αλλά εμφανίζεται απ' ευθείας με φθογγολογικό "αλφάβητο" και μάλιστα πολύ αργότερα από την λεγόμενη θυγατρική ελληνική. Η σανσκριτική δεν έχει ως πρόγονο ιδικόν της συλλαβικό «αλφάβητο» και ακόμη περισσότερο δεν έχει ιερογλυφικήν ή ιδεογραφικήν γραφήν, ενώ η θεωρούμενη κακώς ως θυγατρική της (η ελληνική δηλαδή) έχει περισσότερα από δύο φθογγολογικά αλφάβητα, αλλά και συλλαβικήν και ιερογλυφικήν και ιδεογραφικήν γραφήν! Αυτό έχει ήδη αποδειχθεί από τον Βέντρις με την μετάφρασιν της Γραμμικής Β' που είναι συλλαβική και ελληνική. Αναμένονται τ' αποτελέσματα από τις έρευνες για την Γραμμικήν Α' και την αποκρυπτογράφησιν της γραφής του Δίσκου της Φαιστού. Ήδη στους επιστημονικούς κύκλους έχει διαδοθεί ότι ο Δίσκος της Φαιστού μετεφράσθη από κάποιον Ρώσο γλωσσολόγο, ο οποίος

ευρήκε ότι η γραφή είναι συλλαβική ελληνική και ότι το περιεχόμενό του είναι ο μύθος του Περσέως.

Ίσως θα ήτο σκόπιμον ν' αναφερθεί για μία ακόμη φορά ότι ο **Μάικ Βέντρις**, που ήλθε σε σύγκρουσιν με το ανθελληνικόν κατεστημένον και το ενίκησε κατά κράτος, "συμπτωματικώς" έπαθε κάποιο "αυτοκινητιστικό ατύχημα". Τον εκτύπησε ένα φορτηγό στις 6 Φεβρουαρίου του 1956, ολίγον πριν αρχίσει την αποκρυπτογράφησιν επιγραφών της Γραμμικής Α' και Κρητικών εικονογραφημάτων.

Προς επιβεβαίωσιν της προτεραιότητος της ελληνικής γλώσσης έναντι της σανσκριτικής πρέπει ν' αναφερθεί ακόμη ότι ήδη η αποδεδειγμένη ως ελληνική Γραμμική Γραφή Β' είναι παλαιοτέρα της πρώτης αρχαίας ινδικής γραφής, η οποία χρονολογείται μόλις το 1200 π.Χ., ενώ η Γραμμική Β' χρονολογείται από το 1450-1200. Η Γραμμική Α' φυσικά είναι πολύ αρχαιοτέρα και ακόμη αρχαιότερες οι γραφές Αλοννήσου, (8.000 ετών) και Δισπηλιού (7.260 ετών)!

Δύο επιγραφές της Γραμμικής Α', οι οποίες ευρέθηκαν το 1931 (!) στα Πηλικάτα της Ιθάκης έχουν μεταφρασθεί από τον Γάλλο καθηγητή **Paul Faure**. Το γεγονός αυτό δεν επιβεβαιώνεται, αλλά και δεν διαψεύδεται από τους Έλληνες επιστήμονες. Αυτές, λοιπόν, οι δύο επιγραφές της λεγόμενης Πρωτοελλαδικής εποχής (οι οποίες, ειρήσθω εν παρόδω, εταξίδευσαν από τότε στη Γαλλία) βεβαιώνουν ότι οι ΕΛΛΗΝΕΣ του 3000-2660 π.Χ., έστω και αν δεν ονομάζονται ακόμη Έλληνες, ομιλούσαν την ελληνική

γλώσσα και έγραφαν φυσικά σ' αυτήν. Πώς ονομάζοντο; Οι άμεσοι απόγονοί των το λέγουν καθαρότατα. ΠΕΛΑΣΓΟΙ ονομάζοντο και δεν ήσαν Προέλληνες, αλλά οι ίδιοι, οι οποίοι αργότερα τμηματικώς έλαβον την ονομασίαν Έλληνες!

Στη μία επιγραφή ο **Paul Faure** π.χ διαβάζει:

NU (PINA)-ME-SO-TI και ερμηνεύει **η νύμφη** με **έσωσε.**

Στην άλλη διαβάζει:

AJRE-DA-TI DA-MI-U-A-TE NA-KA-MA-RE(ija) TE και με τα ιδεογράμματα που συνυπάρχουν μεταφράζει: **Ιδού τι εγώ η Αρεδάτις δίδω εις την άνασσαν, την θεάν Ρέαν: 100 αίγας, 10 πρόβατα, 3 χοίρους.**

Εν πάση περιπτώσει, η σανσκριτική δεν είχε ποτέ συλλαβικόν σύστημα γραφής ούτε ιδεογραφικόν ή εικονογραφικόν ή ιερογλυφικόν "αλφάβητον", άρα προέρχεται από κάποιαν άλλη μητρική γλώσσα, που επέρασε από τα στάδια αυτά. Έτσι, αποδεικνύεται εν ολίγοις ότι η σανσκριτική γραφή και γλώσσα έχουν ως πρόγονον το πελασγικόν - ελληνικόν αλφάβητον και κυρίως την πελασγικήν - ελληνικήν γλώσσαν, αφού η άμεσος συγγένεια αυτών των δύο γλωσσών είναι απολύτως εξακριβωμένη. Απλώς η θεωρούμενη ως "μητέρα" αποδεικνύεται τελικώς "θυγατέρα", ούτε καν αδελφή!

Όπως ανεφέρθη, από τον Αιγαιακόν χώρον προέρχονται οι πανάρχαιοι κατακτηταί ή μάλλον αποικισταί των Ινδιών, οι Άριοι. Απ' εδώ έφθασαν εκεί οι "Άριοι" και κατ' ουδένα τρόπο δεν ήλθαν απ' εκεί εδώ.

Μάλιστα ο Άγγλος Αρχαιολόγος και Ανατολιστής **S.K.Chattergi**, στο βιβλίο του **"History and culture of the Indian people"** αναφέρει ότι ακόμη και το αρχαιότερον όνομα των Ινδών Δραβιδών ή Δράβας «***προήλθε από τους κατοίκους των Μικρασιατικών παραλίων, που ονομάζοντο Λύκιοι και τους οποίους οι άλλοι Έλληνες αποκαλούσαν Τερμίλες***». Οι Τερμίλες ή Λύκιοι δεν ήσαν παρά Κρήτες, που εγκατεστάθησαν στη Μιλυάδα της Μικράς Ασίας και οι οποίοι αργότερα ονομάσθησαν Λύκιοι και η χώρα των Λυκία από τον υιόν του Πανδίονος Λύκο.

Οι οπαδοί της θεωρίας που τάσσονται εναντίον της ελληνικότητος της πελασγικής γλώσσας παραδέχονται, εν τούτοις, ότι στην ελληνική γλώσσα υπάρχουν πολλές πελασγικές λέξεις. Παραδέχονται, επίσης, ότι οι καταλήξεις: **ισσος,--ισσα, -ινθος, -ηττος, -ησσα, -ινδος, -ανθος,-εσσος, -μνα,--ινς,-** κ.ά. είναι πελασγικές. Πώς συμβαίνει, λοιπόν, λέξεις θεωρούμενες ως καθαρώς **"άριες"** ή **" ινδοευρωπαϊκές"**, όπως τις παραδέχονται και οι ίδιοι, να έχουν καταλήξεις πελασγικές; Ποτέ δεν παρετηρήθη το φαινόμενον ένας λαός να παραλάβει τις καταλήξεις μιας άλλης γλώσσης και να τις εντάξει σε λέξεις της ιδικής του. Πάντα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετον. Παραλαμβάνουν την ξένην λέξιν και της θέτουν ιδικήν των κατάληξιν, όπως έχει συμβεί με τις ελληνικές λέξεις σε όλες τις γλώσσες, αλλά και με τις ξένες λέξεις στην ελληνική.

Αυτό που συμβαίνει είναι πεντακάθαρο. Η ελληνική και η πελασγική γλώσσα είναι μία και η αυτή

και οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των δεν είναι μεγαλύτερες από τις ελάχιστες πραγματικές διαφορές, οι οποίες υπάρχουν μεταξύ αρχαίας και καθαρευούσης και μεταξύ καθαρευούσης και δημοτικής. Η ελληνική γλώσσα είναι ενιαία και το μόνον που συμβαίνει είναι ότι εξελίσσεται, ως ζωντανή γλώσσα που είναι.

Μερικά παραδείγματα πελασγικών λέξεων και ονομάτων παρατίθενται παρακάτω:

Κουρήτες (Κρήτες;), Σάνδαλον, Βόλινθος (άγριο βόδι), νέβρος (νεαρό ελαφάκι), σίαλος, μύρμηξ, τέττιξ, κόραξ, σίτος, πίσος (μπιζέλι), ερέβινθος, σήσαμος, ελαία, σίκυος (αγγούρι), κολοκυνθή, μίνθη, οίνη (άμπελος), οίνος, κυπάρισσος, τερέβινθος (το δέντρο τσικουδιά), καλάμινθος, αψίνθιον ή άψινθος, Σέριφος, Λείριον, Ρόδος, ρόδον, υάκινθος, νάρκισσος, Όλυνθος, συκέα, σάμψυχον (κοινώς μαντζουράνα), σίδη, βύσος, βυτίνη, σίσυρα, σωλήν, πλίνθος, ασάμινθος (κοινώς μπανιέρα), χαλκός, κασσίτερος, μόλυβδος, χρυσός, σίδηρος, σάκκος, αρραβών, κίθαρις, φόρμιξ, σύριγξ, σάλπιγξ, Λέλεξ, θάλασσα, Ζέφυρος, Μήρινθος, Ίκριον, σίφαρος, σφόγγος, πορφύρα, Μάρπησσα, Λυκαβηττός, Αρδηττός, Υμηττός, Λάρισσα, Ιλισσός, Κνωσσός, βασιλεύς, Προμηθεύς, Επιμηθεύς, Οδυσσεύς, Αχιλλεύς, Ζεύς (και όλα τα εις -εύς), άνθος, Λίνδος, Σίνδος, πλίνθος, Περισσός, Κηφισσός, Κόρινθος, Άντισσα, Ίσσα, Πίνδος, Ερεσσός, Ιερισσός, Μήθυμνα, Αρίσβη, Μυστεγνά, Ακαλησσός, Τύρινς, Ιδεβησσός, Θέρισσος, Οδησσός, Ζάκυνθος, Λυρνησσός, μέλισσα, Αλικαρνασσός και

χιλιάδες άλλες λέξεις που δεν είναι δυνατόν όλες ν' αναφερθούν!

Τελικώς, θα πρέπει να διερωτάται κανείς εάν στην ελληνική γλώσσα υπάρχουν κι "ελληνικές" λέξεις, αφού όλοι αυτοί οι ανθέλληνες τις βαπτίζουν "προελληνικές"! Πάντως, εάν (έστω) υποχωρήσει και παραδεχθεί κάποιος ότι πράγματι οι λέξεις αυτές και φυσικά χιλιάδες ακόμη είναι προελληνικές, καταλήγει σ' ένα άλλο αποτέλεσμα: εφ' όσον η γλώσσα των Ελλήνων σε πολύ μεγάλο ποσοστό θεωρηθεί ότι είναι προελληνική, τότε και οι Έλληνες είναι Προέλληνες... Αυτή είναι και η αλήθεια... και ακόμη ότι η ελληνική γλώσσα είναι απλώς η εξέλιξις της πανάρχαιας πελασγικής και οι ονομασίες Αχαιοί-Ίωνες-Δωριείς, Αιολείς, Έλληνες είναι η εξέλιξις και μετονομασία των Πελασγών, όπως συνέβη και στους ιστορικούς χρόνους (π.χ. Πέρσες> Ιρανοί, Ασσυροβαβυλώνιοι> Ιρακινοί, Ρωμαίοι>Ιταλοί, Κέλτες> Γάλλοι κ.λ.π.).

Υπάρχουν, ωστόσο και κάποιοι, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν είναι Έλληνες, αλλά Νεοέλληνες. Είμεθα φυσικά Νεοέλληνες, υπό την έννοια του χρόνου όμως, απόγονοι και φυσικοί κληρονόμοι των Αρχαίων Ελλήνων, υπόλογοι απέναντί των και φυσικά θα μπορούσαμε να ονομασθούμε και Νεοέλληνες, όπως ακριβώς και οι Γερμανοί θα έπρεπε σ' αυτήν την περίπτωσιν να ονομάζονται Νεογερμανοί και οι διάφοροι άλλοι λαοί Νεοάγγλοι, Νεογάλλοι, Νεοϊταλοί κ.τ.λ. Κανένας, όμως, δεν τους αποκαλεί κατά τέτοιο τρόπο. Μόνο

μερικοί "σοφοί" Έλληνες έχουν εφεύρει αυτή την ονομασίαν «νεο-» και μόνον για τους Έλληνες. Το ίδιο είχαν κάμει οι πρώτοι Χριστιανοί του Βυζαντίου, οι οποίοι άλλαξαν το όνομα των Ελλήνων, ονομάζοντάς τους «Ελλαδικούς». Βεβαίως, ο όρος «νεο-» υπάρχει, αλλά μόνον ως προς την γλώσσα και για χρονολογικό προσδιορισμό και όχι για ν' αποδείξει την διαφορετικότητα της φυλής. Υπάρχει νεοελληνική γλώσσα, όπως υπάρχει πρωτοελληνική - αρχαιοελληνική, όπως υπάρχει φυσικώ τω λόγω νεοαγγλική ή νεογερμανική, αλλά μόνον για να δείξει την εξέλιξιν μίας και της αυτής γλώσσης. Τον όρον Νεοέλληνες θα μπορούσαμε, επίσης, να τον χρησιμοποιήσομε για να προσδιορίσομε ΜΟΝΟΝ "χρονολογικώς" σε ποια εποχή αναφερόμεθα, π.χ. Νεοελληνική Ιστορία, Βυζαντινή, Αρχαία ή Ομηρική Ιστορία ή Νεοελληνική εποχή και νεοέλληνες συγγραφείς, προς αντιδιαστολήν με τους βυζαντινούς ή τους αρχαίους. Τότε, βεβαίως, δεν θα ίσχυε ο όρος «νεο-» γι' άλλους λαούς, οι οποίοι ουσιαστικώς δεν διαθέτουν ιδικήν των ιστορία ή για τους συγγραφείς των... Γι' αυτούς αρχαία είναι η Ιστορία μόνον ολίγων αιώνων (τουλάχιστον η γραπτή των)!

Η εμπάθειά των φαίνεται σαφέστερα στο ότι ακόμη και τους σημερινούς αραβικής φυλής Αιγυπτίους (οι οποίοι, μάλιστα, ουδεμίαν σχέσιν έχουν με τους αρχαίους Χαμίτες Αιγυπτίους) κανείς δεν τους απεκάλεσε Νεοαιγυπτίους[2]. Το ίδιο δε συμβαίνει και

[2] Βεβαίως οι αρχαίοι Σημίτες δεν εξαφανίσθηκαν ως δια μαγείας, αλλά συγ-

με άλλους λαούς, όπως π.χ. οι Γερμανοί, οι Πέρσαι κ.ά.

Το παράδοξον, ακόμη, είναι ότι πολλές από τις λέξεις που θεωρούνται και λέγονται απ' αυτούς "προελληνικές" θεωρούνται πάλι από τους ιδίους ως **"ινδοευρωπαϊκές"**, πράγμα που θα ήτο τουλάχιστον αστείο, εάν πιστεύαμε τις θεωρίες περί ελθόντων εξ Ινδιών **"Ινδοευρωπαίων"** κατακτητών. Το γεγονός είναι ότι και πελασγικές είναι κι ελληνικές, αφού πρόκειται για την ίδια γλώσσα με άλλη ονομασία!

Αποδεικνύεται παρακάτω ότι αυτές οι θεωρούμενες ως "προελληνικές" λέξεις ή ονομασίες υπήρχαν και υπάρχουν και στις λεγόμενες "ινδοευρωπαϊκές" γλώσσες, άρα ήσαν πελασγικές - ελληνικές:

- **Ερέβινθος**, λατ. ERVUM, παλ.γερμ. ARAW-EIZ, σχέσις με το έρεβος.
- **Έλαιον**, λατ.OLEUM, OLIVUM και παράγωγά των στις λοιπές, ευρωπαϊκές τουλάχιστον γλώσσες.
- **αρραβών**, λατ. arrhabo, archa, εβραϊστί erabon από τους Έλληνες αποίκους και τους Φιλισταίους της Παλαιστίνης.
- **Αρδηττός**, ο αρδευόμενος, αυτός με τα πολλά νερά. λατ. irrigare σημαίνει ποτίζω, αγγλικά irrigate, irrigation.
- **άνθος**, σανσκρ. Anthous, η άκανθα.

χωνεύθηκαν με τους κατακτητές και αυτοί που έχουν μείνει «καθαροί» είναι οι Βεδουίνοι της Αιγύπτου και οι Κόπται. Έτσι τουλάχιστον ισχυρίζονται πολλοί ανθρωπολόγοι.

- **άκανθα**, λατ.acanthous, σανσκρ. Anthous. Σημειωτέον ότι η λέξις άκανθα είναι σύνθετος από το ακίς και άνθος.

- **αψίνθιον**, λατ. Absinthium.

- **θάλασσα**, από το αλς-αλός.

- **ίκριον**, παλ. πρωσσ. iccroy, λεττ. ikri, ρωσσ. ikry, το ικρίωμα.

- **Ιλισσός** ή **Ιλισός**, ο πλήρης ιλύος ποταμός, παλ. σλαβικά ilu ο βόρβορος, πολωνικά il ο πηλός.

- **Καλάμινθος**, από την ελληνική λέξη κάλαμος.

- **Κνωσσός**, **Κνωσός** εκ του Αρίου κνώσσω (κυρτούμαι, υπνώτω).

- **Λυκαβηττός**, εκ του λύκη και άβατον, το ιερόν του πρωινού φωτός, διότι εκεί πρωτοκτυπά ο ήλιος όταν ανατέλλει από τον Υμηττό.

- **Λάρισσα**, Λάσ-ρίσσον, λας ο λίθος, ρίσσον η ίδια ρίζα με το Rise γερμ. ο γίγας και rise αγγλικά το ρίχτι του σκαλοπατιού, υψώνω, ανύψωσις κ.λ.π.

- **Λίνδος**, γερμ. Linde η φιλλύρα.

- **Μαρέομαι**, ασχολούμαι με κάτι που έχει σχέσιν με την θάλασσα, μάρπτω, κάνω πειρατεία, μάρπτης ο πειρατής. Απ' αυτήν την ρίζα προέρχονται τα:

- **Μαρέα** η πλημμυρίς, πλημμύρα, από τον αιολικό τύπο μύρ- αντί μαρ-, αλμύρα, λατιν. muria (εξ ου η σαλαμούρα), μυρώομαι, χύνομαι στη θάλασσα, μύραινα, μήρυξ, μαρίς, μαρίνος, μύρινος (είδος ιχθύος), μαρμαρέη θάλασσα, Μάραθος, Μαραθονήσια, Μαραθών, Μαριός, Μουρέα, Μάρπησσα, Μαρατού (έτσι ονομάζετο ο Περσικός κόλπος από τους Ακαδοσουμερίους), Μορηάς, Μόρνος, Μορμώ, Μόριος Ζευς, Μάρνης, Μίνθη, Μόριος Αθηνά, Μερμαί, Μερμώδης, Μάργης, Μαργαρίτης, Μαρώνιος, Μαρδάχη, Μαρδάχα, Μορακέα, Μόρη, Μόρια (χωριό της Λέσβου), Μυρσά, Μάρισσος (Μορράβας), Μαρζούνη, Αμαρούσιον, Μοργιά, Μιϊρη (σανσκρ. ο ωκεανός), Μιριρίρ (φινλανδιστί η Αφροδίτη), Mare, More, Μαρδούκ (υιός του Έα, θεού των υδάτων του Ασσυροβαβυλωνιακού πανθέου), Μαρ περσικά το φίδι, προσωποποίησις των υδάτων, αμάρυγγος το φίδι, Μάρις ο χοίρος, Μαράξας ο μήνας, Μαρεώτις λίμνη, Μαρέη πόλις της Αιγύπτου, μάρις, μέτρο υγρών, μάρμαρο, μαρμαρυγή, μήρινθος, ορμιά, ψαράδικος σπάγγος, μηρύομαι (μαζεύω τα ιστία), μυρίκη (θάμνος που ευδοκιμεί κοντά στη θάλασσα, το αρμυρίκι), Μαίρα, μία από τις Νηρηίδες, Μάργης ποταμός, Μαρούτ, οι θεοί των θυελλών της ινδικής μυθολογίας, Μερόπη η μητέρα του Σίσυφου (Σισύφιος θάλασσα ονομάζετο η Ερυθρά θάλασσα), Μορέα (η μουριά), Μορμύρω για τα ρέοντα ύδατα ποταμού (μουρμουρίζω), μορτός, ο θνητός (τουλάχιστον το 75 τοις εκατόν του ανθρωπίνου σώματος είναι νερό, μην ξεχνούμε μάλιστα ότι σε όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες η ρίζα mort- σημαίνει θάνατο), Μέροπες ονομάζοντο επίσης οι άνθρωποι, Μέδρα κόρη της Ατλαντίδος, μόρω που σημαίνει ρέω, μωρ, φυτά των βάλτων, αλμύρα, mer η θάλασσα γαλλικά, mare ιταλικά.

- **Μυστεγνά**, χωριό της Λέσβου που σημαίνει στα πελασγικά ο αυτάρκης.

- **Προμηθεύς** ελλ. αυτός που προλέγει, ενώ σανσκρ. PRAMANTHOYS η πύρινη ράβδος (άρα επήραν την ολοκληρωμένη από τους Έλληνες έννοια του θεού που μέσα σ' ένα κομμάτι νάρθηκος, άρα ράβδου κατά την μορφή έδωσε την φωτιά στους ανθρώπους). Σημειωτέον ότι ο νάρθηξ είναι ένα είδος γεμάτου με ψίχα καλαμιού, το οποίο στη Λέσβο ονομάζεται ακόμη και σήμερα ανάρκα ή ναναρκα ή ναναρτσίκ.

- **Τύρινς, Τύρσις, Τυρρηνός** ή **Τυρσηνός, Τύρος,** λατ. Turris, γερμ. Turm ο πύργος.

- **Υμηττός,** από το Υμήν>ύμνος, δηλαδή ο υμνούμενος, άρα και ο ιερός.

Ακόμη οι ρίζες **-ΔΑΝ-, -ΔΟΝ-, -ΔΩΝ-, -ΤΑΝ-, -ΤΟΝ-, -ΘΩΝ-** που σημαίνει κάτι υγρόν:

-Δάνουβης ο Δούναβις, Δανάπερης, Τάναϊς, Δανάστερ, Δον, Δούνα, Ηριδανός, Ροδανός, Δωδώνη, Ποσειδών, Αϊδωνεύς, Ουδανός, Ηδωνεύς, Άδωνις, Λάδων, Λαδογενής (υδατογενής) η Αφροδίτη, Δώδων ο σημερινός ποταμός Καλαμάς, Νέδα, Νέδων, Κελάδων, Κλάδων, Θερμώδων, Ευρυμέδων, Ιορδάνης, Μαραθών, κώδων, Μέδων.

Η ρίζα **ΑΠ-, ΑΧ-**

Άπα σημαίνει νερό, Απολόγα η βρύση στα Μπουκουρέικα, Αχαιοί, Αχελώος, Αχέρων, Απιδανός, Αψός, Αψόροος ο Ωκεανός, Απία ονομαζόταν η Πελοπόννησος, Άναπος ποταμός των Συρακουσών, Άπις, υιός του Φορωνέως υιού του Ινάχου, Άπας ποταμός της Αιθιοπίας, Αψίας ποταμός της Σικελίας, Απατουρία η Αφροδίτη, ή Αποστροφία, ή Αποδοτία, Άπα το νερό στη σανσκριτική, Άπας Ζενδιστί, Aqua λατινικά, Ape πρωσικά, Ab αραβικά, Ap περσικά, Abzu σουμεριστί ο βυθός της θαλάσσης (άβυσσος ελληνιστί), άσιος ή άση η λάσπη ποταμών, άα τα συστήματα των υδάτων κατά τον Ησύχιο, Αώος, Αώοι οι θεοί των υδάτων, Αμοτού το Αιγαίο, Αμάρα, Άποφις, Άπωτις, Απήμιος ο Ζεύς, άατον το ιερό ύδωρ της Στυγός, Αχαΐα, Αχαιοί, Απαίσαον, Αφρός, αφρός, Αφροδίτη, αφθονία, Appali, Appiola, Αφύσω, Απαρύομαι, Άχα θεός των υδάτων, Ίναχος ο γενάρχης των ανθρώπων.

- **κου-ρου-σό,** ο χρυσός (Κροίσος;) ή ακόμη και το κουρούς (γρόσι) των Τούρκων....

- **κού-σου-ρο,** ξηρό ξύλο, κούτσουρο.

Πρέπει να προστεθεί και μία ακόμη απόδειξις της πελασγικής καταγωγής της ελληνικής γλώσσης και αυτή είναι η πελασγική καταγωγή και της αλβανικής και της αρβανίτικης γλώσσης. Στην αλβανική και στην αρβανίτικη, οι οποίες έμειναν σχεδόν ανεξέλικτες ανά τους αιώνας, υπάρχουν γνήσιες λέξεις, που, όπως φαίνεται πολύ καθαρά, είναι πελασγικές. Αυτές ωραιοποιημένες συναντώνται και στον Όμηρο και στην κλασσική ελληνική αλλά και στη νεοελληνική, ενώ παραλλήλως υπάρχουν και σε πολλές ξένες γλώσσες. Τα πιο προοδευμένα φύλα του ελληνικού Νότου, κυρίως οι Αχαιοί, Ίωνες, Αιολείς και Δωριείς του Νότου, καλλιέργησαν την προγονικήν των γλώσσα, ώστε για τους εναπομείναντες ορεσίβιους Ιλλυριούς να θεωρείται "**σκληρίστε**" δηλ. καλλιεργημένη (ίσως σκαλισμέ-

νη). Έτσι, λοιπόν, κάλλητ λέγεται ο κέλης, το άλογο, πλ'μ είναι η παλάμη (εδώ βλέπουμε σε όλη την μεγαλοπρέπειάν της την καταγωγή της από συλλαβικό αλφάβητο), Λλέσς είναι το μαλλί, ο μαλλιαρός (Λάσιος ομηριστί), χέλλκ τραβώ (έλκω), άρα το χωράφι (άρουρα, άροτρο κ.ά.), κρήε το κεφάλι (κρανίο).

Σ' έναν συνειδητοποιημένο μελετητή των ξένων γλωσσών, η βάσις των ευρωπαϊκών γλωσσών δεν είναι η λατινική, αλλά η **ΕΛΛΗΝΙΚΗ**. Η λατινική δεν είναι τίποτε άλλο από μία κακοποιημένη διάλεκτος της ελληνικής. Βεβαίως, μέσα στη λατινική συμπεριλαμβάνονται και μερικές **"μη ελληνικές"** λέξεις από τις γλώσσες των εντοπίων ιταλικών φύλων. Κατά πόσον, όμως, μη ελληνικές - πελασγικές ήσαν αυτές οι φυλές και οι γλώσσες των; Γνωρίζομε π.χ. ότι οι Ετρούσκοι ή Τυρρηνοί είναι Μικρασιάτες Πελασγοί, όσο και εάν αναφέρονται ως αγνώστου καταγωγής. Πελασγοί είναι ακόμη και οι Βάσκοι και Γάσκοι, καθώς και πολλοί ακόμη λαοί. Η Ιταλία ήτο γεμάτη Πελασγούς - Έλληνες π.χ. οι άποικοι απ' την Αρκαδία μ' επικεφαλής τον Πευκέστη και τον Οινωτρό, υιούς του εξ Αρκαδίας Λυκάονος, υιού του Πελασγού, οι άποικοι απ' την Αρκαδία μ' επικεφαλής τον Εύανδρο. Ακόμη, ο Περραιβός με τους Ιανούς (Ίωνες) του, ο Διομήδης, ο Αινείας, αλλά και πάρα πολλοί άλλοι.

Επίσης, έχει ήδη αποδειχθεί η ελληνική καταγωγή του μεγαλυτέρου τμήματος της ρωσικής γλώσσης και κατ' επέκτασιν όλων των σλαβικών, των οποίων ακόμη και το αλφάβητον κατεσκευάσθη

με βάσιν το ελληνικόν αλφάβητον από τους ΕΛΛΗΝΕΣ μοναχούς Κύριλλον και Μεθόδιον. Η ιουδαϊκή, επίσης, είναι κακοποιημένη ελληνική, όπως μας αποδεικνύουν και Ιουδαίοι συγγραφείς (π.χ. ο ΓΙΑΧΟΥΝΤΑ στο βιβλίον του **HEBREW IS GREEK**).

Υπάρχει, όμως, και μία μαρτυρία του Ομήρου, σύμφωνα με την οποία όλες οι ελλαδικές διάλεκτοι περιλαμβάνονται στη μητρική πελασγική, η οποία τελικώς ήτο μία και η αυτή γλώσσα με διάφορες διαλέκτους. Αναφέρει, λοιπόν, ο Όμηρος:

ΚΡΗΤΗ ΤΙΣ ΓΑΙ, ΕΣΤΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΟΙΝΟΠΙ ΠΟΝΤΩ

ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΠΙΕΙΡΑ, ΠΕΡΙΡΡΥΤΟΣ. ΕΝ Δ' ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΟΛΛΟΙ ΑΠΕΙΡΕΣΣΙΟΙ ΚΑΙ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΠΟΛΙΕΣ. ΑΛΛΟΙ Δ' ΑΛΛΩΝ ΓΛΩΣΣΗ ΜΕΜΙΓΜΕΝΟΙ, ΕΝ ΜΕΝ ΑΧΑΙΟΙ ΕΝ ΔΕ ΕΤΕΟΚΡΗΤΕΣ ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΕΣ ΕΝ ΔΕ ΚΥΔΩΝΕΣ ΔΩΡΙΕΕΣ ΤΕ ΤΡΙΧΑΙΚΕΣ ΔΙΟΙ ΤΕ ΠΕΛΑΣΓΟΙ.

Δηλαδή:

« *Η Κρήτη είναι μία γη στη μέση της κρασάτης θάλασσας* (πιθανόν εννοεί την τρικυμισμένη ή την βαθιά θάλασσα), *καλή και εύφορη, με πολλά νερά. Υπάρχουν δ' εκεί πολλοί άνθρωποι κι ενενήντα πόλεις. Μιλούν αναμεμιγμένη γλώσσα, είναι δε Αχαιοί, μεγαλοπρεπείς Ετεοκρήτες, Κύδωνες, οι τρεις φυλές των Δωριέων και οι θεϊκοί Πελασγοί*».

Ο όρος «μεμιγμένη» γλώσσα, την οποία αναφέρει ο Όμηρος, σημαίνει ότι επρόκειτο περί μιας ενιαίας γλώσσης περιλαμβάνουσας στοιχεία διαφόρων δια-

λέκτων. Αλλιώς, ή θα επικρατούσε μία ενιαία γλώσσα ή θ' ανέφερε ότι ομιλούντο διάφορες γλώσσες. Ειρείσθω εν παρόδω, ο Όμηρος ομιλεί περί Δωριέων στην Κρήτη προ του Τρωικού Πολέμου, καταρρίπτοντας έτσι τις θεωρίες περί "καθόδου" των Δωριέων μετά τον πόλεμο αυτόν! Άραγε, τι θα έλεγε ο Όμηρος, εάν άκουγε σήμερα να ομιλούν με τις διαλέκτους των ένας Κρητικός, ένας Πόντιος, ένας Βλάχος, ένας Αρβανίτης, ένας Μυτιληνιός, ένας Επτανήσιος; Δεν θα ομιλούσε πάλι για αναμεμιγμένη γλώσσα; Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Όμηρος, αλλά και πολλοί άλλοι αρχαίοι συγγραφείς, ονομάζει τους Πελασγούς **«Δίους»** δηλαδή θεϊκούς, όπως και τους Βεσσούς της Θράκης. Εάν, άραγε, οι Πελασγοί και οι Θράκες ήσαν ξένοι και κατεκτημένοι, θα τους ονόμαζαν ποτέ θεϊκούς;

Αυτό το φαινόμενο (των διαλέκτων δηλαδή, οι οποίες πολλές φορές είναι ακατάληπτες από τους υπολοίπους ομόγλωσσους) δεν είναι φυσικά μόνον ελληνικό. Εάν κάποιος γνωρίζει πολύ καλά ιταλικά, είναι πολύ δύσκολο να συνεννοηθεί μ' έναν Σικελό ή Ναπολιτάνο ή και Γενοβέζο ή, αν γνωρίζει καθαρόαιμα αγγλικά, είναι πολύ δύσκολο να συνεννοηθεί με Αμερικανό και μάλιστα Τεξανό ή ακόμη Λονδρέζο του ανατολικού Λονδίνου!

Και ιδού πώς μερικές ελληνικές λέξεις εμφανίζονται σε άλλες γλώσσες:

ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΑ:

-**Diaus** ο Δίας,
-**Pitar** ο πατέρας,
-**Charitas** οι Χάριτες,
-**Sourija** ο Σείριος,
-**Haroura** η άρουρα, η γη, η χώρα, εξ ου και ο αρουραίος.
-**Note** η νύχτα,
-**Mata** η μητέρα,
-**Maya** η μαγεία,
-**Poura** η πυρά,
-**Palma** η παλάμη,
-**Oinis** το πρόβατον (ελλ. όϊς),
-**Siarpe** το ερπετό,
-**Jena** η γέννα,
-**Kalamous** ο κάλαμος,
-**Dadam** δίδω,
-**Istimi** ίστημι,
-**Asmi** έσομαι, είμαι,
-**Dris** Δρύς.

Η γλώσσα, την οποία ομιλούσαν οι μύστες των μυστηρίων της Ελευσίνος, της Δωδώνης, των Δελφών κ.ά., δεν ήτο, όπως λέγεται, μία μυστική γλώσσα, αλλά αυτή τούτη η προομηρική, πρωτοελληνική, πελασγική γλώσσα, υπόστρωμα όλων των γλωσσών της περιοχής (και όχι μόνον), αλλά με καθαρό συνεχιστή την Ομηρική, την κλασσική και την «νέα» ελληνική. Η γλώσσα των μυστών ήτο η αποκαλούμενη από τον Όμηρο "**γλώσσα θεών**". Η

γλώσσα αυτή παρέμεινε ανεξέλικτος σχεδόν σε ορισμένα ορεινά και μη προοδευμένα φύλα και απ' αυτήν εξελίχθησαν πολύ αργότερα άλλες γλώσσες, π.χ. η ιλλυρική - αλβανική, η φρυγική κ.ά. με την προσθήκη κι επιρροή ξένων διαλέκτων ή γλωσσών των περιοχών των.

Οι υπόλοιποι Έλληνες εφαίνετο ότι «εβαρβάριζαν», αφού ομιλούσαν ακατάληπτα κι εδημιουργείτο η εντύπωσις ότι ηκούγετο ένας ήχος βαρ, βαρ, βαρ ακατάληπτος, όπως ακατάληπτος φαντάζει στους περισσοτέρους νέους μας (που δέχονται αυτήν την ελλιπέστατη μόρφωση) η αρχαία, αλλά και η καθομιλουμένη προ τριακονταετίας γλώσσα μας. Όπως, επίσης, ακατάληπτος φαντάζει σε πολλούς ημιγραμματισμένους αποφοίτους των σχολείων μας η γλώσσα των σπουδαιοτέρων συγγραφέων και ποιητών μας! Αντιθέτως, ακατάληπτος ομοιάζει σ' εμάς η γλώσσα, η οποία ομιλείται από πολλούς νέους. Η γλώσσα αυτή, η οποία είναι διανθισμένη με απαράδεκτα κοσμητικά και στην οποία χρησιμοποιούνται όχι πάνω από 200 λέξεις κάθε άλλο παρά ελληνική μπορεί να χαρακτηρισθεί!

Η έννοια της λέξεως «**βάρβαροι**» στην αρχαιότητα ήτο αρχικώς οι ακατάληπτον γλώσσαν ομιλούντες και βαρβαρίζοντες, όσοι δεν ομιλούσαν δηλαδή σωστά την ελληνική. Μάλιστα, είχαν θεωρηθεί βαρβαρίζοντες ακόμη και οι Λέσβιοι, οι σπουδαιότεροι ποιηταί και μουσικοί της Ελλάδος, άρα και του κόσμου, Σαπφώ, Τέρπανδρος, Αρίων κ.ά. Αυτό συ-

νέβαινε, επειδή ομιλούσαν την αιολικήν και όχι την πιο περίτεχνον ιωνικήν.

Το περίφημον **ΕΙ** των Δελφών ανήκει στη μητέρα όλων των ιαπετικών γλωσσών, την ελληνικήν και είχε την ίδια σημασία με το ιερό ΧΕ. Ο Ηρόδοτος γράφει για τον απεσταλμένο του Μαρδονίου στους Δελφούς:

ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΕ ΤΟΝ ΠΡΟΜΑΝΤΙΝ ΒΑΡΒΑΡΩ ΓΛΩΣΣΗ ΧΡΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΕΠΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ ΕΝ ΘΩΜΑΤΙ ΕΧΕΣΘΕ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΝΤΙ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΟΥΔΕ ΕΧΕΙΝ ΟΤΙ ΧΡΗΣΩΝΤΑΙ ΤΩ ΠΑΡΕΟΝΤΙ ΠΡΗΓΜΑΤΙ ΤΟΝ ΔΕ ΕΥΡΩΠΕΑ ΜΥΝ ΕΑΡΠΑΣΑΝΤΑ ΠΑΡ ΑΥΤΩΝ ΤΗΝ ΕΦΕΡΟΝΤΟ ΔΕΛΤΟΝ, ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΕΩΣ ΓΡΑΦΕΙΝ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ, ΦΑΝΑΙ ΔΕ ΚΑΡΙΗ ΜΕΝ ΓΛΩΣΣΗ ΧΡΑΝ, ΣΥΓΓΡΑΨΑΜΕΝΟΝ ΔΕ ΟΙΧΕΣΘΕ ΑΠΙΟΝΤΑ ΜΑΡΔΟΝΙΟΝ.

Εν περιλήψει: *Όταν άκουσαν (οι παριστάμενοι Θηβαίοι) τον μάντη να ομιλεί στον απεσταλμένο του Μαρδονίου σε βάρβαρη γλώσσα αντί της ελληνικής εθαύμασαν... τους εφάνησαν σαν καρικά...*

Βεβαίως, δεν επρόκειτο για κάποιο θαύμα, ούτε για καρικά! Απλούστατα οι ιερείς, κατέχοντες την ιεράν προγονικήν γλώσσα, μπορούσαν κάλλιστα να καταλάβουν και να ομιλήσουν και τα καρικά, αφού ήσαν της αυτής καταγωγής. Κι έτσι, έδωσαν τον χρησμό σ' αυτή τη γλώσσα, ώστε να γίνει άνευ μεταφράσεως κατανοητός απ' τον απεσταλμένο του Μαρδονίου, ακριβώς όπως ένας ιερεύς δικός μας

διαβάζει το Ευαγγέλιον σε μία γλώσσα, η οποία από πολλούς σήμερα δεν γίνεται κατανοητή ή όπως οι καθολικοί ιερείς χρησιμοποιούν ακόμη την λατινικήν γλώσσα. Δεν είναι, λοιπόν, παράδοξον το ότι ιερά γλώσσα τότε εθεωρήθη η αρχαιότερη μορφή της γλώσσης, από την οποίαν ομαλώς προήλθε η μετέπειτα κλασσική ελληνική και τελικώς η σημερινή ελληνική.

Άλλο παράδειγμα και μάλιστα πιο «διεθνές» είναι οι ιερές λέξεις:

ΒΕΔΥ-ΖΑΠΣ-ΚΟΓ-ΠΑ ή **ΒΕΔΥ-ΖΑΠΣ-ΚΟΓΞ** ή **ΚΟΓ-ΟΜ-ΠΑ.** Οι μυστηριώδεις αυτές λέξεις δεν φαίνονται να έχουν καμίαν σημασίαν στα κλασσικά ελληνικά, αλλά υπάρχουν και μερικές ομηρικές ή κλασσικές ελληνικές λέξεις, που σήμερα δεν έχουν καμίαν σημασίαν. Οι ίδιες περίπου λέξεις:

ΚΑΝΣΑ-ΟΥΜ-ΠΑΣΑ ή **ΚΑΝΣΑ-ΟΜ-ΠΑ**

έμειναν δια της σανσκριτικής στους Βουδιστάς. Σχεδόν τα ίδια έλεγαν, όμως, και στην προκολομβιανήν Αμερικήν

ΟΜ ΜΑΝΙ ΠΑΝΤΜΕ ΧΟΥΜ.

Όλα αυτά βεβαίως παύουν ν' αποτελούν αίνιγμα, όταν ληφθεί υπ' όψιν ότι πρόκειται για πανάρχαια ελληνικά – πελασγικά, που όπως εικάζεται αναφέρονται στη βροχή, θάλασσα, νερό, χρυσό.

Θα επιχειρηθεί τώρα μία σύγκρισις ονομάτων και ιδιοτήτων των θεών στα συγγενικά πελασγικά φύλα και στις γειτονικές φυλές, που επηρεάσθηκαν απ' αυτά. Είναι γνωστόν ότι οι πελασγικές- ελληνικές γραφές Γραμμική Α' και Γραμμική Β' είναι συλλαβικές π.χ. οι λέξεις:

ΚΟΥ -ΡΟΥ-ΣΟ> Χρυσός,

ΚΟΥ-ΣΟΥ-ΡΟ> Ξηρό (κούτσουρο),

ΤΙ-ΡΙ-ΠΟ-ΔΕ > Τρίποδες κ.λ.π.

Κατά τον τρόπο αυτό θα καταστεί δυνατόν να κατανοήσει κάποιος καλύτερα τις ομοιότητες των λέξεων με τις αντίστοιχες ελληνικές, όταν η ελληνική απέκτησε το σημερινό αλφάβητον:

<u>ΣΟΥΜΕΡΙΑΚΑ</u>

(Κοσσαίοι κ.ά. Μεσοποταμία)

- **HUD**(Hu-ud-ha), ο θεός Raman ή Addu ή Adda, Hadi των Κοσσαίων, θεός των καταιγίδων και του κεραυνού, αντίστοιχος στην Ελλάδα με τον Άδαδο (Δήλος).
- **KHUDHUNIS**, Βανικός θεός (Χθόνιος Ζευς ή Εριχθόνιος Ποσειδών).
- **SAH**(Σαθ), ο Ερισαθεύς Απόλλων.
- **ELIAHAS**, Βανικός θεός (Ελαιούς ή Ελαούς Ζεύς).
- **HURA**, Βανικός θεός, Άρης, ο Ύριος Άρης των Σαββίνων.
- **SE-IRHA-AUDI** (Σειρήν).
- **SAMAS**, Σάμη, Σάμος, Σαμοθράκη.
- **HAR-BE**, των Κοσσαίων, Ζευς Χάρμων.
- **SI-HU**, θεός των Κασσιτών, SI, ο Σιός των Λακώνων, HU το σκήπτρο δηλ. θεός σκηπτρούχος.
- **HALDIS** (KHALDIS), θεός των Χαλδαίων, ο Αλδήμιος Ζευς, Φάλτος Ζευς.
- **ARHAS**, Βανικός θεός, ο Αρκάς.

- **KUHUERA**, Κυάρη.
- **HALI, HALI-NIN**, Αθηνά Χαλινίτης.
- **ALAD**, (θεός τιμωρών) Αλάστωρ.
- **UG(U)**, θεός του ηλίου, Αγυιεύς.
- **GADE**, η σελήνη, Εκάτη, **HE-GADE** η πολύ λαμπερά.
- **HAD**, λαμπρός, Αδύς Απόλλων, Άδαδος.
- **KURASA**, θεοποίησις του χρυσού, ελλην. κου-ρου-σο.
- **KUR-RA**, το όρος, η χώρα, Γόρα, Ζαγόρια, Ζαγόρα.
- **AZA**, υψηλό, άζον ελλ. το υψηλό.
- **YA-IA**, προσευχή, ελλ.ιαχή (εκ του Ίακχος).
- **AJOJA**, ο θεός, ελλ. Αώοι θεοί, Fαγώας Ζευς, Βαγώας.
- **KI**, η γη, Κιδαρία Άρτεμις.
- **HOREA**, η ώρα.
- **HETOJ**, Χαιτάεις Απόλλων (Χετταίοι;)
- **HYLL**, Υλλ, ο αστήρ, ο ήλιος, η λάμψις (Ελ, Ηλ, Ήλιος κ.ά.), Ελιεύς Ζευς.
- **HE**, ο θεός, συχνότατη η εναλλαγή του Χ με το Θ, διότι το **Χ** εγράφετο και + όπως και το Θ, το ίδιο ισχύει και για το Φ, πιθανή σχέσις και με τον σταυρόν.
- **APSOU**, ο Ωκεανός, ο Αψόρροος Ωκεανός.
- **ANSHAR, ANOU**, ο Ουρανός, ο άνω.
- **ARURU**, η Άρουρα (αρουραίος).
- **ANOUNAKI**, οι 7 φιδόμορφοι θεοί.

ΑΣΣΥΡΟΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΑ

- **ΑΣΣΟΥΡ** ή **ΙΛΟΥ** (**ΑΝΣΑΡ**), ο ήλιος αλλά και σαν ήλιος ο Σείριος.
- **ΕΛ** ή **ΒΛ**, αντίστοιχος με τον Βαάλ- Βαβέλιο-Αέλιο- Ελ- Ήλιο των Ελλήνων.
- **ΙΣΤΑΡ, ΙΣΧΤΑΡ, ΑΣΤΑΡΤΗ**, ο Αστέρας, Αστήρ, ο πλανήτης Αφροδίτη.
- **BAMOTH BAAL**, οι ιεροί τόποι που πάντα ήσαν υπερυψωμένοι, από το βάμα, βήμα, βωμός.
- **ASHERA**, τα ιερά κούτσουρα, ελλην. ΚΟΥ-ΣΟΥ-ΡΟ, ξηρό.
- **ΑΔΑΔ Η ΑΝΤΑΝΤ Η ΧΑΝΤΑΝΤ (HADAD)**, Άδαδος, θεός της βροχής των Συρίων και Χαναναίων, τον οποίον επήραν και οι Ασσυροβαβυλώνιοι.

ΧΕΤΤΙΤΙΚΑ

- Ο θεός **TESHUB** παριστάνεται μ' ένα από το κατ' εξοχήν ελληνικό και κρητικό σύμβολο, τον Λάβρυ, τον διπλούν πέλεκυ.
- **ΤΕΛΕΠΙΝΟΣ**, θεός των αγρών, ο Έλλην Τήλεφος.
- **INAP**, θεός των ανδρικών αρετών, Ελλ, Ανήρ.

ΙΟΥΔΑΙΚΑ

- **EL, ELOAH, ELOHIM**, ελλ. η ρίζα Ελ-, ήλιος, Ελένη, Έλλην, Έλλη, Ελλάς, Σελήνη, Σέλλας, Ελώτιος θεός, Ελλοπία.

- **HASID**, ο ελεημένος, αυτός που είναι κάτω από την σκέπη του θεού, ο όσιος.

- **OHEL, AEHAL**, η σκηνή του μαρτυρίου, τα άγια, ελλ. αικάλις, ευχαριστώ αλλά κυρίως κολακεύω.

- **OLAH**, το ολοκαύτωμα.

- **ZEBAH**, η θυσία, η ευσέβεια (σέβας).

- **ΓΙΑΧΒΕ**, το μυστικό όνομα του Διός ήτο **ΙΑΩ**, επίσης Ίακχος-Βάκχος, Ιαπετός.

-**ΑΣΤΑΡΩΘ**, το ίδιο με την Αστάρτη (**HASTORETH**), άστρο, προσωποποίησις του πλανήτου Αφροδίτη.

- **ADONAI**, ελληνικά Άδωνις και Άδαδος.

- **SELLA**, το ιερό δωμάτιο, Σελλοί οι ιερείς του Απόλλωνος.

- **ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ**, από τις ιερές κραυγές των Ελλήνων - Χαναναίων "χιλουλά-χιλουλά".

- **ΒΑΙΘΗΛ, (ΒΑΙΘ-ΗΛ)**, το Μπετέλ, ο οίκος του θεού των Ελλήνων-Χαναναίων.

- **ΝΩΕ**, από το αρχαιοελληνικό νώε, εμείς, δηλ. εμείς που σωθήκαμε.

ΑΡΑΒΙΚΑ

- **ΑΛΛΑΧ**, Ελ, Ηλ, Ήλιος κλπ.

- **OULOU**, ιωνικά Ούλυμπος ο Όλυμπος, που έχει και την έννοια του Ουρανού.

- **ΧΟΥΡΕΙ** (χουρέϊ), ο χρυσός ελλην. στη συλλαβική γραφή κου-ρου-σο

- **ΕΒΛΙΓΙΑ**, ο άγιος, ελλην. ο ευλογημένος.

ΠΕΡΣΙΚΑ

- **AHTER**, άστρο, αστήρ.

- **ANHU**, ο κύριος, οι Αώοι της Σαμοθράκης (πρβλ. Α-Ω), ο Άναξ αλλά και ο άνω, ο ανώτερος.

- **HOUSI**, Βανικά ο άγιος (ο όσιος).

- **QURA**, Βακτριάν, ο Κύριος, Khor, ο Κύρος.

- **HAK**, η γη, ελλην. Χα, Γα, γη, Γαία.

- **AKAS**, ο αρχηγός, ο αγάτωρ, ο ηγήτωρ (Αγάς στην τουρκική).

- **ΕΛΜΠΟΥΡΖ**, ο Όλυμπος της Περσίας.

- **ΕΛΜΠΡΟΥΣ**, ο Όλυμπος του Καυκάσου.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ

- **ΚΑ**, Ταό των Ινδών, Χάος των Ελλήνων.

- **NOUN, NOU, NAOU**, ο πρωταρχικός Ωκεανός, Ωκύ-ναίω.

- **ΑΑΡ Η ΑΑΡΟΥ**, τόπος αναφερόμενος στην αιγυπτιακή Μυθολογία. 'Ητο αντίστοιχος με τα Ηλύσια Πεδία της ελλην. Μυθολογίας.

Και αυτά αποτελούν ένα μέρος μόνον των παρομοίων ονομασιών!

Συνεχίζομε με άλλα στοιχεία:

«Στην κάτω (Βόρειο) Αίγυπτο, πριν το τέλος της προδυναστικής εποχής, σημειώνεται παρουσία παρείσακτων "αρμενοειδούς", δηλ. Αρίου τύπου ανθρώπων, στους οποίους οφειλόταν η τότε παρατηρηθείσα προαγωγή της πολιτιστικής καταστάσεως

των προυπαρχόντων Χαμιτών Αιγυπτίων» Cambridge,Vol.I,sel. 261-262).

Έχει γίνει αποδεκτόν ότι οι "αρμενοειδείς", καθώς και αυτοί που ήλθαν μαζί με τον πρώτο Φαραώ της Αιγύπτου Μίνος ή Μενού (ίδια ονομασία με τον κρητικό Μίνωα), θα πρέπει να προέρχονταν από το Αιγαίον. Γιατί τους αποδίδεται αυτή η ονομασία «αρμενοειδείς» και όχι Πελασγοί είναι ένα θέμα, το οποίον πολλές φορές εθίγη. Θα προτιμούσαν να τους αποκαλέσουν ακόμη και Ζουλού, παρά ν' αναφέρουν την απαγορευμένη λέξιν Έλληνες ή Πελασγοί! Ήτο φυσικόν να φέρουν μαζί των τις δοξασίες των και τους θεούς των. Μία, λοιπόν, απ' τις θεές των ήτο η Νηίθ ή Νηίτ, με το επίθετο Τεχενούτ, δηλ. αυτή που ήλθε απ' έξω. Μάλιστα, Αιγύπτιος ιερεύς (Πλάτωνος Τίμαιος 21Ε και 230Ε) την ταυτίζει με την Αθηνά, η οποία έφυγε από την Αθήνα κι επήγε στη Σαΐδα. Αναφέρει ο Αιγύπτιος ιερεύς:

"Η Νηίθ- Αθηνά έθρεψε και επαίδευσε τας Αθήνας 9.000 χρόνια προ του Σόλωνος, και μετά, 1.000 χρόνια από τότε, έδειξε την ίδια εύνοια προς την Σαΐδα".

Η ταυτότης Αθηνάς - Νηίθ φαίνεται και από την ομοιότητα των δύο ονομάτων. Άλλες ομοιότητες είναι πρώτον ότι και οι δύο (μία) θεές είναι διφυείς (δηλ. και πολεμικές και προστάτιδες των οικιακών τεχνών) και δεύτερον ότι τα σύμβολά των είναι ίδια. Οι ομοιότητες αυτές επιβεβαιώνουν ότι η ομοιότης των ονομάτων κάθε άλλο παρά σύμπτωσις μπορεί να είναι. Η Αθηνά στο Παλλάδιον της Τροίας παρουσιάζεται να κρατά δόρυ στο δεξί χέρι και την ηλακάτη στο αριστερό. Αρχικόν σύμβολον της Νηίθ ήτο ένα φετίχ αποτελούμενον από δύο διασταυρούμενα βέλη επάνω σε μία ασπίδα ή επάνω σε διάστικτο δέρμα ζώου (η Αιγίς της Αθηνάς!). Αργότερα, προσετέθη η υφαντουργική κερκίς, η οποία απετέλεσε και το ιδεόγραμμα του ονόματός της. Απ' αυτό το σύμβολο (σαΐτα) ονομάσθηκε και η ιερά της πόλις Σαΐς (αντιθέτως απ' ό,τι ισχυρίζονται κάποιοι, η λέξις "**σαΐτα**" δεν είναι λατινικής καταγωγής, αλλά γλωσσικόν "απολίθωμα" της πανάρχαιας πελασγικής γλώσσης).

Κατά τον Guirand σελ.91, η επωνυμία Τεχενούτ (Λιβυκή) έχει την έννοια ότι η Νηΐθ ήλθε απ' την Λιβύη. Είναι δε γνωστόν ότι η Λιβύη αποτελεί ένα από τα πρώτα μέρη της Αφρικής, όπου αποίκησαν οι Κρήτες και οι Αργοναύτες της τρίτης Αργοναυτικής Εκστρατείας.

Τρίτην ομοιότητα αποτελεί το ίδιο τ' όνομά της, το οποίον «φωνάζει» την ελληνικήν καταγωγήν του. Η ονομασία Νηΐθ προέρχεται από το νήθω>γνέθω, αφού και το σύμβολό της ήτο η ηλακάτη (κερκίς). Το νήθω δε είναι πελασγικό – αρχαιοελληνικό - άριο.

-ΣΕΤΕΤ ή **ΣΑΤΕΤ** ήτο μία άλλη θεά της Αιγύπτου, η οποία εικονίζεται με τόξο και βέλος και εθεωρείτο γρήγορη σαν το βέλος. Μα το βέλος λέγεται και σαΐτα, σχετική με τ' όνομά της και με την ταχύτητά της. Στην Αργολίδα ελατρεύετο η Σαΐτις Αθηνά. Και αυτό σύμπτωσις; Ο δωρικός τύπος του ονόματος της Αθηνάς ήτο Ασάνα (στα ελληνικά αίσσω ή άσσω ή άττω σημαίνει κινούμαι γρήγορα).

-ΡΑ ο εκ των Ροδίων Ηλιάδων Ακτίς (Ηλιάδαι ονομάζοντο οι υιοί του Ηλίου και της Νύμφης Ρόδης ή Ρόδου, συνωνύμου της νήσου Ρόδου), ίδρυσε την πόλιν Ηλιούπολιν (Ων) της Αιγύπτου (*Διόδ. Σικελ. Ε'*). Η Ηλιούπολις ήτο το κυριότερο κέντρον λατρείας του Ηλίου-ΡΑ και αργότερα του ΑΤΟΝ. Εκεί ο Ακτίς εδίδαξεν πρώτος στην Αίγυπτο την Αστρονομίαν- Αστρολογίαν. Ο ΡΑ ελατρεύετο με την μορφήν οβελίσκου, που εθεωρείτο ως απολιθωμένη ακτίς ηλίου (Guirand, σελ. 384 και 460).

-Η σύζυγός του ονομάζετο **Ράιτ**, θηλυκό του **ΡΑ** ή **UTSAS** δηλ. Αυγή ή **EUS** ή **Os**. Σανσκριτικά η αυγή λέγεται **Usah**, ελλ. Ηώς, Εώς, λιθουάν. **Ausz- ral**, παλ.γερμ. **Ost-ra,** λατ. **Auro-ra**, δεύτερο συνθετικόν στα πιο πολλά είναι η ρίζα **ΡΑ**.

- **Ο ΡΑ** παρίσταται ιερακοκέφαλος. Στους Έλληνες ιερό πουλί του Απόλλωνος και αγγελιοφόρος του ήτο το γεράκι. Στις Ινδίες, επίσης, το γεράκι ήτο ιερό πουλί του **Ιντ-ρα** - Ηλίου.

-**ΑΤΟΝ:** από τον Φαραώ Ιχν-ατόν ή Εχν-ατόν επεβλήθη η λατρεία του Ηλιακού δίσκου με την ονομασίαν ΑΤΟΝ, αλλά ελλην. Άσσω-άττω σημαίνει απαστράπτω (αίσσω), σανσκρ. Υάτε.

-Γενικώς, στις πελασγικές γλώσσες το πρόθεμα ή επίθεμα **ΡΑ** έχει την έννοιαν ακτίνος ή κύκλου ή είναι σχετικόν με τον ήλιον ή την επιστροφή του ηλίου, δηλ. την αυγή.

1. **Auro-ra**, λατ. η αυγή.
2. **Ra-dius**, η ακτίς ή ο ακτινωτός στέφανος των θεών.

3. **Ra-dio**, ακτινοβολώ.
4. **Ra-dix**, ρίζα με ακτινωτές παραφυάδες (ραδίκι).
5. **Ra-cemous**, κρασί (ΡΑ-χυμός, θείος χυμός).
6. **Ra-ba**, ραφανίς, ρεπάνι, ρέβα.
7. **Ayd-ra,** η θύελλα (ελλ. αντάρα, αντί-ρα), παλ.γερμ. **Ost-ra,** η ανατολή.
8. **Ra-do**, ακτινωτός τροχός.
9. **Us-rah**, σανσκρ. ο πρωινός.
10. **A-rah**, σανσκρ. ακτίς.
11. **Ind-ra**, σανσκρ. ο λαμπρός ήλιος (ελλ. ινδάλλομαι, φαίνομαι, εξ ου και το ίνδαλμα).
12. **Ra-ma, Rud-ra**, σανσκρ. ο κόκκινος ήλιος, το Rud- έχει την ίδια ρίζα με το ελλην. ερεύθω, ερυθρός, γερμαν. rot, red.
13. ο **Rud-ra** είχε σύζυγο την **Rodasi**, ταυτισμένη με την σύζυγο του Ηλίου Νύμφη Ρόδη ή Ρόδο, μητέρα των Ηλιάδων και συνώνυμον της νήσου Ρόδου.

Με τη ρίζα **ΡΑ** ετυμολογούνται πιθανότατα και τα ονόματα:

- **Ράρ(ος)**, πρόγονος του Τριπτόλεμου και επώνυμος του Ραρίου πεδίου, **Ραδάμανθυς**, **Αρά** (κατάρα και ευχή, καλή ή κακή), **Πύρρα**, **πυρά**.
- **ΚΑ**, ελλην. Χάος, ινδ. **Ταός**. πρβλ. **Ταό** στην Κίνα, **Ταώς** στο Ιράκ).
- **NOUN, NOU, NAOU**, ο πρωταρχικός Ωκεανός, Ωκύς-ναίω, το ναίω σημαίνει ρέω αλλά και νέω σημαίνει πλέω, εξ ου και ναυς, ναύτης, νεώριον κ.ά.

Πιθανόν από την ίδια ρίζα να προέρχεται (μέσω Φιλισταίων) και ο Νώε που «έπλευσε».

- **ΙΗΙ,** υιός του Αθώρ ή του Ώρου, ο παίκτης του σείστρου (ελλην. Ηχώ, ήχος).

- **AHU, AAH, AUHU, JAH, JAUHU**, από τον Ίακχο, Βάκχο, Ιαχή, Ιαώ και πάλι μέσω Φιλισταίων, Ιαχβέ ή Γιαχβέ στους Ιουδαίους.

ΚΑΡΙΚΑ

- **ΛΑΒΡΥΣ**, ο κρητικός Λάβρυς, ο διπλούς πέλεκυς. Πόλις **Λάβρανδα** στην Καρία και **Ζευς Λαβρανδεύς**.

Φυσικόν είναι η μητέρα όλων των ιαπετικών γλωσσών, αλλά και άλλων, οι οποίες κακώς θεωρούνται διαφορετικής ή και αγνώστου καταγωγής, να δώσει και τις ονομασίες χωρών και πόλεων:

- **ΣΑΡΔΕΙΣ- ΣΑΡΔΗΝΙΑ**, οι Σαρδήνιοι ήσαν ένας από τους πελασγικούς **«Λαούς της Θαλάσσης»**.

- **ΤΥΡΟΣ, ΤΥΡΡΗΝΟΙ, ΤΥΡΙΝΣ, ΤΥΡΣΙΣ, ΤΡΟΙΑ, Tur** γερμ. ο πύργος.

- **ΑΡΙΑ**, στο Αφγανιστάν, **Αρυάνα** η αριστοκρατία της Περσίας, **Αρριανή**, **Αρία** ή **Αερία** η Κρήτη και η Θράκη, πατρίδα των Αρίων-Πελασγών που μετανάστευσαν προς τις Ινδίες.

- **ΑΚΚΑΔΙΑ**, η παλαιά ονομασία της Σκωτίας, Ακκαδία και στη Μέση Ανατολή.

- **ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ**, ο Ωκεανός, **ΑΖΤΛΑΝ** στους Αμερινδούς.

- **ΑΤΛΑΣ**, οροσειρά στη Β. Αφρική.

-**ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ**, από τους Πελασγούς (**ΠΕΛΕΣΤΟΥ, ΠΕΛΕΣΤΙΜ, ΠΑΛΑΣΤΟΥ, ΠΙΛΙΣΤΙΟΥ, ΠΟΥΛΕΣΑΤΑ, ΦΙΛΙΣΤΙΟΥ, ΦΙΛΙΣΤΑΙΟΙ**).

- **ΑΙΓΥΠΤΟΣ**, η ίδια ρίζα με το Αιγαίον, Αίγιο, αιγιαλός, αίξ κ.λ.π.

- **ΛΙΒΥΗ**, αρχικώς ονομάζετο όλη η Αφρική, από το Λιψ, ο υγρός άνεμος (λίβας, λείβω), λιβάζω, ρέω σε σταγόνες, αλοιφή, αλείφω, Λίβανος, λιβάνι.

- **ΦΟΙΝΙΚΗ**, εκ του Φοίνιξ ο ερυθρός.

- **ΕΥΡΩΠΗ**, η έχουσα ευρύ πρόσωπον ή η έχουσα ωραίο πρόσωπον.

- **ΑΙΘΙΟΠΙΑ**, Αιθίοπες εκ του αιθάλη, χώρα δηλ. των εχόντων το χρώμα της αιθάλης, χώρα των μαύρων.

- **ΠΕΡΣΙΑ**, οι ίδιοι οι ευγενείς Πέρσαι έλεγαν ότι κατάγονται από τον Περσέα.

- **ΜΗΔΟΙ**, από την Μήδεια και τον υιόν της από τον Αιγέα Μήδο.

- **ΣΥΡΙΑ**, **Σύρος**, **Συρακούσαι**, η επισεσυρμένη χώρα.

- **ΝΕΙΛΟΣ**, από «λησμονημένην» πελασγικήν ρίζα, που σημαίνει μαύρος (ινδ. Νίλας ο μαύρος).

- **ΧΕΤΤΑΙΟΙ**, Αχαιοί, Χαΐχ, Χάττι, Χαττούσα.

- **ΑΡΜΕΝΙΑ**, από τον Άρμενο, που από το Αρμήνιον (Ορμήνιο) της Θεσσαλίας εξόρμησε για ν' αποικήσει την Αρμενία.

- **ΑΛΒΙΩΝ**, άλλο όνομα της Μ. Βρετανίας. Ο συνώνυμός της Αλβιών ή Αλεβίων ή Ιαλεβίων ήτο υιός του Ποσειδώνος και αδελφός του Δερκύνου ή Ταρκύνιου, κατοικούσε δε στη χώρα των Λιγύων ή

Λιγούρων. Τον σκότωσε ο Ηρακλής σε μίαν από τις εκστρατείες-άθλους του.

- **ΑΣΙΑ**, μία των Ωκεανίδων, κόρη του Ωκεανού και της Τηθύος, σύζυγος του Ιαπετού και μητέρα του Προμηθέως και του Επιμηθέως.

- **VIENNE**, πόλις της Γαλλίας από τη Βιάννα, νέα από την Κρήτη. Άλλωστε, πόλις Βίαννος ή Βίεννα ή Βίεννος υπήρχε στην Κρήτη, όπου και σήμερα η Άνω Βίαννος με πιθανόν συνώνυμον έναν των Κουρητών, τον ΒΙΑΝΝΟ.

- **ΓΑΛΑΤΙΑ, ΓΑΛΑΤΕΣ**, από την Γαλάτεια, Νηρηίδα, μητέρα από τον Κύκλωπα Πολύφημο του Γάλα ή Γαλάτη, γενάρχου των Γαλατών. Άλλος μύθος αναφέρει για το Γαλάτη ότι ήτο υιός του Ηρακλέους και της εντοπίου ηγεμονίδας Κελτίνης. Ο Ηρακλής, μάλιστα, ήτο και ιδρυτής της πόλεως Αλήσια, των σημερινών Παρισίων (το αρχαίο όνομα επιβίωσε στα Ηλύσια Πεδία της πόλεως). Αυτό, βεβαίως, αποδεικνύει επιμειξίαν μ' εντόπιο πληθυσμό, όπως η περίπτωσις του αποικισμού της Μασσαλίας κατά τους «ιστορικούς» χρόνους.

- **ΙΒΗΡΙΚΗ**, από τον ποταμό Ίβηρα με παραφθορά της παλαιοτέρας ονομασίας του, που ήτο **ΕΒΡΟΣ**.

- **ΚΕΛΤΕΣ**, ο Κέλτης ήτο υιός του Πολυφήμου και της Γαλάτειας ή του Ηρακλέους και της Κελτίνης.

- **ΙΛΛΥΡΙΟΙ**, ο Ιλλυριός ήτο υιός και αυτός του Πολυφήμου και της Γαλάτειας.

- **ΔΑΜΑΣΚΟΣ**, υπάρχουν δύο εκδοχές για την προέλευση του ονόματος. Είτε ότι προέρχεται από κάποιον Γίγαντα Δαμασκό, τον οποίον σκότωσε ο Διόνυσος είτε από κάποιον, ο οποίος παίζοντας το παιγνίδι με τον λαδωμένο ασκό νικούσε πάντα (δάμαζε τον ασκό) και προς τιμήν του εδόθη τ' όνομά του στην πόλη.

Σχετικά με την καταγωγή άλλων λαών από τους Έλληνες- Πελασγούς ή τουλάχιστον με τον εκπολιτισμό τους από τους Έλληνες υπάρχουν πολλά κείμενα γραμμένα από Έλληνες φιλοσόφους και ιστορικούς, καθώς και παραδόσεις από την ελληνικήν Μυθολογίαν, αλλά και από ξένες μυθολογίες:

Ο περίφημος αρχαίος ιστορικός Διόδωρος Σικελιώτης, βιβλ. Ι, 45.1 σελ.158 γράφει:

«ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΤΟΙΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΦΑΣΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΙ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΜΗΝΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΕΙΑΙ ΤΟΙΣ ΛΑΟΙΣ ΘΕΟΥΣ ΤΕ ΣΕΒΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ, ΠΡΟΣ ΔΕ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΑΡΑΤΙΘΕΣΘΑΙ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΑΙ ΚΛΙΝΑΣ...»

Αλλού αναφέρει ότι ο Μηνάς ή Μίνως έστησε τετράπλευρη πυραμίδα και λαβύρινθο. Κατά τον ίδιο, αλλά και κατά την ελληνική Μυθολογίαν, ο Κέλτης είναι ο γενάρχης των Κελτών. Ο Κέλτης, όμως, εθεωρείτο υιός του Ηρακλέους από τη θυγατέρα του Βρετανού Κελτίνη. Αυτή, όταν ο Ηρακλής επέστρεφε από την εκστρατεία του στην Ιβηρική με τα βόδια του Γηρυόνη, του τα έκρυψε, υποχρεώνοντάς τον να ευρεθεί ερωτικά μαζί της για να του φανερώσει πού τα έκρυψε. Ο Ηρακλής, αφού η γυναίκα δεν του ήτο αδιάφορος, εδέχθη και το αποτέλεσμα ήτο να γεννηθεί ο Κέλτης, γενάρχης των Κελτών. Επίσης, υιός του Ηρακλέους και της ίδιας εντοπίου ηγεμονί-

δας και αδελφός του Κέλτου εθεωρήθη και ο Γαλάτης, συνώνυμος των Γαλατών. Κατά τον τρόπο αυτό αποδεικνύεται και η κοινή καταγωγή Κελτών και Γαλατών.

Αλλού ο ίδιος ιστορικός αναφέρει *(τόμος ΙΙ, βιβλ. ΙΙ.43.2 σελ.26)*:

"ΣΚΥΘΑΣ ΜΥΘΟΛΟΓΟΥΣΙ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΙΣ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΓΗΓΕΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΝ, ΤΑΥΤΗΝ Δ' ΕΧΕΙΝ ΤΑ ΜΕΝ, ΑΝΩ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ, ΤΑ ΔΕ ΚΑΤΩΤΕΡΑ ΕΧΙΔΝΗΣ, ΤΑΥΤΗ ΔΕ ΔΙΑ ΜΙΓΕΝΤΑ ΓΕΝΝΗΣΑΙ ΠΑΙΔΑ ΣΚΥΘΗΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ... ΑΦ' ΕΑΥΤΟΥ ΣΚΥΘΑΣ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΑΙ".

Οι Σκύθες, λοιπόν, θεωρούσαν ότι κατήγοντο από τον Ηρακλή δια της Εχίδνης, δηλαδή από τον Δία, άρα ήσαν Ελληνογενείς. Άλλωστε οι Ελληνογενείς ή Πελασγογενείς Σκύθες συνέχισαν τις στενότατες επαφές των με τη Μητέρα Ελλάδα ακόμη και κατά τους κλασσικούς χρόνους. Ο γνωστός Σκύθης Ανάχαρσις ουδέποτε εθεωρήθη βάρβαρος. Μάλιστα, συγκατελέγετο μεταξύ των σοφών της αρχαίας Ελλάδος. Βεβαίως, οι Σκύθαι δεν ήθελαν και δεν μπορούσαν να μιμηθούν τους πιο πολιτισμένους συγγενείς των, αφού αποτελούσαν νομαδική πολεμική φυλή.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ∈Λ
ΤΗΛ. **2311 240 000**

ISBN 978-960-412-004-0